

Молода Україна

журнал українського демократичного молоді

РІК ВИДАННЯ XXXV

ВЕРЕСЕНЬ — 1985 — SEPTEMBER

ч. 347

Посадження дуба у пам'ять Володимира Івасюка.

Зліва: М. Василько, Д. Ноженко, М. Співак, Г. Сав'юк і А. Мединський. Див. ст. 3.

Оселя "Україна", 4 серпня 1985 р.
Фото Я. Кіт

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor G. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warren, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редакція:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk

5334 N. Lockwood Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 15.00 доларів

Ціна одного примірника: 1.50 дол.

В Австралії 10.00 дол. (австраї.)

Ціна одного примірника: 1.20 дол.

В Англії і Німеччині 11.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В усіх інших країнах Європи 10.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх країнах Південної Америки 9.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 75 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтер-
ціональні купони (International coupon) на суму 50 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,
Box 40, Postal Station "M". Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — I. Драч, Т. Матвієнко, I. Дубил-
ко — 35-річчя журналу "Молода Україна". Я Кіт — "Золотий вік" на
Україні". В. Ворслю — Перше побачення. В. Бендер — Школа. С.
Новицький — Розмова з мадярами. К. В. С. — В. Куць. Наслідки 8-го
Конкурсу молодечої творчості в Австралії. 19-ий Табір Виховників
ОДУМ-у Канади за 1985 р. Родинна хроніка. Сторінка Юного ОДУ-
М-у. Листи до редакції. З одумівського життя і праці.

Іван ДУБИЛКО

35-РІЧЧЯ ЖУРНАЛУ "МОЛОДА УКРАЇНА"

Так, шановний читачу, без жодної фінансової допомоги якихось багатих фундацій, партій чи союзів журнал "Молода Україна" виходить уже 35 років. Цю приємну дійсність треба завдячувати єдиному всебічному опікунові журналу — молодечій організації Об'єднанню Демократичної Української молоді (ОДУМ), якої провідні діячі вірять у те що кажуть і пишуть, і роблять те чого інших навчають. Цьому видавництву помагають також батьки зорганізовані в Товаристві Одумівських Приятелів (ТОП), котрих діти і внуки належали й належать до ОДУМ-у.

Майже один рік після засновання ОДУМ-у в США й Канаді одумівські діячі в Торонті вважали, що циклостилестиль Бюлетень ОДУМ-у, що видавали в США, недостатній для успішної діяльності й розвитку ОДУМ-у, а тому в жовтні 1951 року вони рішили видавати друкований орган ОДУМ-у. У листопаді того ж року видали перше число (газетним форматом), назвавши його "Молода Україна". У тому першому числі редколегія подала інформацію про ідеологічний напрям журналу під назвою: "З вірою в нашу справу". Уривки з тієї інформації мають такий зміст: "Випускаючи в світ перше число газети "Молода Україна", ми розуміємо ті труднощі, які стоятимуть на нашему шляху. Але труднощі, мабуть, для того й існують, щоб їх поборювати, особливо коли для цього є віра в свою справу, в її корисність. Наша незалежність від будьякої політичної партії поза сумнівом. Але ми виразно кажемо, і це видно з першого числа нашої газети, що стоятимемо на позиціях національного демократизму, що ми будемо солідарні зі всіма, хто стоїть на становищі консолідації наших національних сил у боротьбі з російсько-більшовицьким імперіалізмом і осуджуватимемо тих, хто вносить у наші консолідаційні зусилля заколот. З такими віхами в майбутнє приступаємо до праці".

Друге число (газетного формату) вийшло в січні 1952 року. Починаючи з березня того ж року, аж до листопада 1954 року "Молода Україна" виходила малим журналільним форматом. У Нью-Йорку одумівці забажали, щоб видавання журналу чергувати, одне число в Торонті, а наступне в Нью-Йорку і т. д. Але, після спроби, той задум виявився безнадійним і "Молода Україна" ввесь час редактується і друкується в Торонті. У ті роки у склад редколегії входили члени ОДУМ-у з Канади, США, Англії, Австралії та інших країн Західної Європи. У скрому часі журнал мав свої представництва: в Англії, Австралії, Аргентині, Бельгії, Німеччині й у Франції, а найбільше в США і Канаді.

Загальна тематика в "Молодій Україні" відповідала напрямним, які були заповіджені в першому числі. Побіч тем про одумівську діяльність в різних країнах, поміщувались теми демократичної ідеології, авторами яких були видатні вчені демократичні мислителі і наші політичні діячі, колишні учасники національної революції в Україні, — творці Української Народньої Республіки.

На початку шестидесятих років, після смерті тирана народовбивчого комунізму — Джугашвілі-Сталіна, коли увага всього світу була спрямована на події в тюрмі народів, що зветься Советський Союз, і проявів, нібито, якоєсь там "відлиги", редакційна колегія "Молодої України" спрямувала більше уваги на життя молоді в Україні під егідою комуністичної диктатури. Частіше друкувались інформації про шкільництво і студіючу молодь, поміщувались поетичні і прозові твори молодих поетів і письменників, істориків і журналістів, які відважувались критикувати червоний російський імперіалізм і вказували на підневільний стан України. Молодь згуртована в ОДУМ-і редакція "Молодої України" від самого початку мали утверждene переконання, що доля державної незалежності України узaleженна від українського народу там, в Україні, а українська еміграція могла б бути допоміжним чинником, якщо б еміграційні патріоти менше займались самообманным патріотичним пустословством та груповими антагонізмами, а уважніше вивчали кожночасну життєву дійсність нашого народу в Україні; якщо б замість міжпартийної, безглуздої гризни увага і всебічна допомога були спрямовані нашим науковим установам, які є єдиними, найповажнішими інформативними речниками в наукових і політичних міжнародних колах поза межами України.

Наче календарним порядком в "Молодій Україні" друкувались теми про важливіші історичні події в Україні, про видатніших творців науки, мистецтва, борців проти чужих узурпаторів Церкви нашого народу і загальних культурних надбань України.

Від 1955 року "Молода Україна" почала видаватись збільшеним форматом, яким виходить понині. Тоді сторінки журналу почали заповнюватись темами про Юний ОДУМ- підростаюче юнацтво і виховні проблеми. У тому часі в США вже існували гуртки юнацтва при деяких філіях ОДУМ-у. У Канаді, завдяки наполегливій праці Головної управи ОДУМ-у під керівництвом Петра Родака, 1960 року найперше в Торонті зорганізовано гурт юнацтва і розпочато регулярні виховні заняття. Згодом Юний ОДУМ був зорганізований майже при всіх філіях ОДУМ-у.

У зв'язку з тим на сторінках "Молодої України" все більше і більше подавалась хроніка про виховну діяльність Юного ОДУМ-у, яка доповнювалась гарними світлинами юнацтва під час виховних занять, прогулянок, курсів виховників, тaborування та різних імпрез, що приготувались за плануванням календарного року.

Головні виховні ради ОДУМ-у в США і Канаді, у співпраці з редколегією "Молодої України", опрацювали і видали в двох томах "Порадник одумівця", де подано ідеологічні напрямки, статут, правильник і багато прикладних тем стосовно виховних занять з юнацтвом.

Побіч цих двох книг, видавництво "Молода Україна" видало книжки: "Україна сьогодні і ми" — Василя Гришка, Алманах — Збірник ОДУМ-у 1950-1965, ""Грань" — роман Олеся Лупія, "Цвіт папороті" — збірка поезій Михайла Ситника, "Теорія літератури" — Івана Безпечного, та інші.

Не завадить звернути увагу й на те, що в "Молодій Україні", та й в інших публікаціях присвячених молоді, занедбана тема "батьківських розмов", тобто батьківські дискусії на найбільш актуальні, трудні і болючі теми — батьківського домашнього виховання дітей в щоденному родинному житті, бож організації молоді є лише допоміжний чинник, а основні, найтривкіші підстави виховання дітей найбільше узалежнені від батьків, їхнього виховного знання від перших літ дитячого росту і світосприймання.

Побіч безлічі об'єктивних причин існують та-кож причини, які народним прислів'ям окреслюються так: Легко бути апостолом у чужому краю, трудніше у своїй громаді, а найтрудніше бути апостолом у своїй власній хаті. Тому-то, ма-бути, ці прямі теми, які стосуються кожного батька-матері, педагогам і громадським діячам "невигідні" і через те у публікаціях виховного значення часто заступлені академічними теоріями.

Тим більш актуальні, трудні і болючі ці теми, коли беремо до уваги нашу життєву дійсність — живемо у великих містах під великим впливом асиміляційної стихії чужомовного довкілля. Більшістю батьки працюють і багато з них не можуть забезпечити малолітніх дітей належною до-машньою виховною опікою.

Коли ж батьки й бувають дома, то помимо їхньої великої любові до своїх дітей, не всі вони мають достатні знання і належне розуміння виховних методів, щоб з розвитком материнської мови, одночасно, щоденно підростаючих дітей та-кож навчати і закріплювати розуміння любові до свого народу і культури.

Думки про таку нашу дійсність відносяться не тільки до нашого тяжкопрацюючого простолюдя, а й до наших академічних професіоналістів, інтелігенції, громадських і церковних діячів, які часто ігнорують невідступні питання: хто ж схоче і буде нас поважати, якщо ми самі себе не бу-

демо поважати і, нібито, самі від себе будемо втікати?...

На протязі 35 років редакторами "Молодої України" були такі особи: Борис Олександрів, Володимир Дубняк, Мар'ян Дальний, Іван Пишако, Павло Степ, Микола Гавриш, Вадим Вакуловський і Леонід Ліщина, який понині журнал редактує.

Трудно назвати всіх молодих і наймолодших одумівців — співробітників редколегії, яких статті друкувались в "Молодій Україні", а тому назовемо лише декотрих, що після десяти років існування журналу, в 60-тих роках прийшли на зміну й активно співпрацювали в редколегії, а дехто з них і нині є активний:

Д-р Юрій Криволап, Олексій Коновал, Валентина Родак, д-р Анатолій Лисий, Олександер Харченко, Олексій Пошиваник, Віктор Педенко.

А з наймолодших: Наталка Сандул, Віра Харченко, Дмитро Якута, Тарас Коновал, Наталка Ліса, Тарас Ліщина, Андрій Шевченко, Андрій Смік, Оксана Родак, Віктор Мішалов і багато інших, яких прізвища є в журнальній хроніці праці ОДУМ-у.

Щоб заохотити молодь до журналістики створено окремі фонди для нагород. Ініціатором і найбільшим фундатором першого фонду був Федір Бойко, а другий фонд створили Григорій Мороз і родина. З цих фондів щороку виплачуються нагороди змагунам журналістики.

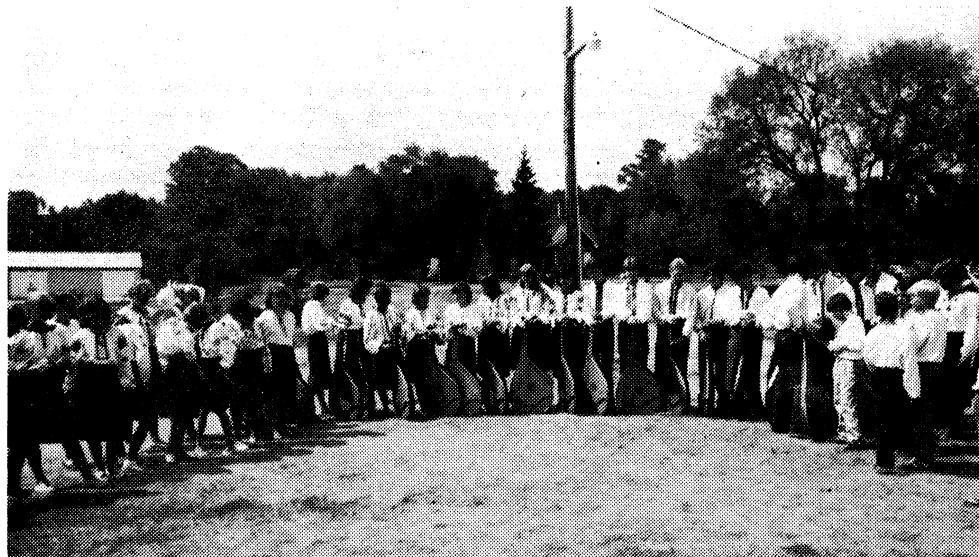
Адміністраторами видавництва були: Володимир Лисий, Іван Дубилко, Василь Павлюк, Іван Пишако, Михайло Лебединський, Володимир Корженівський, Віктор Педенко і Зіна Корець — сучасний адміністратор.

Фонди на видавання журналу "Молода Україна" складаються з передплат і жертвувань на пресовий фонд. Дещо більші жертвування приходили від філій ОДУМ-у і Товариств Одумівських Приятелів. У числі щедріших жертводавців вирізняється родина Лисиків у Ошаві, особливо брати — д-р Юрій Лисик і його брат Ігор, які, окрім особистих жертвувань, зорганізували лотерею на пресовий фонд, щоб помогти видавництву вийти з фінансового тяжкого стану.

35-річне існування "Молодої України" треба одночасно, і, мабуть, найбільше завдячувати безплатній праці редакційних і адміністраційних працівників. 35 років перемагати постійні фінансові та інші труднощі змогли лише ті діячі ОДУМ-у, котрі вірили і вірять, робили і роблять те чого інших навчають; перемагали ті, котрі, паралельно із студіями у вищих і високих школах, одночасно находили час для громадської праці і ті, що після щоденної праці на прожиття, не вимагаючи жодних платень, свій вільний час і працю дарували для існування журналу, який корисний не лише членству ОДУМ-у, а й ширшим колам української молоді і старшим громадянам, особливо батькам, котрі турбуються майбутньою долею наших молодих нащадків.

Ярослав КІТ

"ЗОЛОТИЙ ВІК НА УКРАЇНІ"

На "Україні", на таборі, у зеленій діброві, і під звуки золотих струн бандур, в неділю 4-го серпня 1985 р. відбулася золота подія варта нашої уваги.

Того ж сонячного дня відбулася концертова зустріч двох генерацій: "золотої" з "зеленою". Старша генерація міста Лондону, Онтаріо, і околиці, як члени корпорації "Золотого віку" ім. І. Мазепи, взяли численну участь на своєму літньому пікніку на оселі "Україна" у формі концерту присвяченого пам'яті композитора В. Іvasюка в шосту річницю його трагічної смерті. Їхню програму збагатила присутністю і свою участю в концерті тaborova молодь яка тут переходить курс вивчення гри на бандурі.

Перша частина програми складалась з виступів членів "Золотого віку" як, наприклад, пані Л. Храплива-Щур декламувала "Оди до пісні" і пана М. Тицького який заграв на бандурі "Сльози матері." Святочну доповідь виголосила пані М. Лисовська-Крук, з Америки. У своїй, золотоусній промові, вона накреслила творчий і тернистий шлях до слави і смерти сл. п. В. Іvasюка, оцінила його музичну спадщину і всім присутнім доказала що москалі знищили нашого сучасного велетня за це що він своїм землякам говорив не шукати "Червоної Рути" бо для них є єдине, тільки "Ти Україно".

В другій частині програми пописувалася "зелена" генерація і хоч це був їхній перший тиждень науки співу і гри на бандурі то вони зуміли зачарувати старших своїми досягами під умілим диригуванням молодого М. Невмержицького. Користаючи з нагоди що на таборі перебували знані і заслужені діячі української музики як тaborovi учителі то публіка мала честь і шану побачити і почути їх у виконанні деяких музичних

творів. Гість з Австралії, славний бандурист В. Мішалов заграв кілька пісень а гість з Віндзору, диригент-бандурист Є. Цюра згармонізував наші сили до висот і вони відспівали кілька патріотичних пісень.

Тут цікавим є ще те що диригент і бандурист Евген Цюра відмітив свою юність спогадом що тому п'ятдесят літ назад він дістав свою першу бандуру з якою він по цей час не розлучається.

На кінець програми відбулася церемонія посадження молодого дуба на пам'ятку сл. п. Іvasюка. Участь взяли: Микола Співак — голова корпорації оселі "Україна", Герман Сав'юк — голова "Золотого Віку", Дмитро Ноженко — голова філії ОДУМ-у в Лондоні, Микола Василько — голова "Українського Центру" і Андрій Мединський від СУМ-у.

Не завжди нам вдається настроїти золоту і зелену генерацію до спільноГармонії але на "Україні" це вдалось і тому ця унікальна подія варта нашої уваги і наслідування, а господарям від нас бойківське

"Спасибі Вам, бо газди" ОДУМ-івці за діло добре зроблене.

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

ПЕРШЕ ПОБАЧЕННЯ

Ця дивна історія трапилася у липні 1942 року на річці Кубані. Мені, Марійці й Тамарі блиснуло щастя — йти допомагати рвати вишні у колгоспному садку. Це було краще, ніж збирати комах-шкідників, або ламати на морозі не зібрану кукурудзу. Це — вишні! Раненсько ми добилися до вишняка без жадних пригод. Вишні були невеличкі, рясні і їх обривати для нас була велика втіха. Ми вибрали найкращі на нерозірваних черенках вишні і вішали їх на вуха, як сережки. Глею на деревах-вишнях не було, зате вишні були червоні аж чорні, великі і соковиті і танули в роті. Сонце стояло ще досить високо, як всі вишні були обірвані, і нас відпустили додому. Нам не платили нічого, — але ми були задоволені, що змогли наїтися вишень і сумували, що на завтра вже нічого не залишилось.

Йшли ми додому не взявши ні одної вишенки, щоб нам не пришили розкрадання соціалістичної власності. Шосе було покрите асфальтом і розпечено сонцем і пекло в підошви наших босих ніг. Шосе було рівне, як струна, і йшло від Кубані аж у станицю Пашківську, яка розташована 12 кілометрів від Краснодара. По обох боках шосе пливли степи, майоріли квіти, а сонце сипало проміння. Ми йшли, пустували, переповідали сьогоднішні пригоди і були зайняті ще й тим, щоб менше пекті об асфальт ноги.

Ралтом проти нас з'явилась дивна постать, вона промайнула на другому боці шосе. Людина була одягнена в бузкову майку з довгими рукавами, в обтислу до колін чорну спідничку, на ногах були босоніжки, а обличчя було закрито якоюсь сіткою, яку ми не встигли роздивитись. Пройшовши метрів сто, ми оглянулись і побачили неймовірну картину. Ця бузково-чорна постать на узбіччі шосе, де росла трава, робила стійку, себто стояла на руках дотори ногами. Ми знову йшли і щебетали про різні дрібниці, аж наша розмова звернула на цю дивну постать. — Що то за сітка, — питала Тамара. Хоч я ніколи мусульманських жіночих завивал не бачила, але я була певна, що це мусить бути — чадра, тим більше, що в околиці мешкали черкеси. — А як ви думаєте, чи то була жінка, чи чоловік? Якщо б це була жінка, то непотрібно було б закривати обличчя, щоб не впізнали, — казала Марійка. I, справді, як ми не могли здогадатись, що то був чоловік, а не жінка. Ну, хіба ж би дівчина робила стійку і ставала на дорозі дотори ногами? Та й ноги були чоловічі, та й в босоніжках ця особа не могла добре ходити. Ми вирішили, що це замаскований у дівчачий одяг ішов хлопець. Тут наша уява розігралася до неможливих меж. Як ми могли пропустити таку рибу?

Та це ж ніхто інший як шпигун. Бож цей шпигун пішов просто на Кубань, де збудовано дерев'яний pontonний міст. На тому місці колись був залізобетонний міст, але його зірвали в Першу світову війну. Тепер побудували дерев'яний pontonний і його оберігало два вартових: один з однієї сторони, а другий — з другої. I цей шпигун напевне ішов, щоб зірвати цей pontonний міст. Що шпигун в німці скидають у тил, нам говорили на кожній лекції, і на кожній лекції наказували ловити цих диверсантів. Аж тут нам траплялась золота нагода, і ми прогавили. Ale зловити шпигуна — це була мрія кожного. Ми вирішили наздогнати його. Обернулись і почали бігти, але шпигун, мов крізь землю провалився. Одного разу навіть замаячіло щось подібне, але коли ми добігли, це був звичайнісінський кущ. Та ми вирішили не здаватись і йти до кінця. Ми дуже переживали, що шпигун перебереться через міст і щезне, хоч там, ми були певні, стоїть вартовий.

Нарешті, ми добігли до Кубані. Pontonний міст стояв на місці. Вартовий стояв на варті, а коло берега купалися троє осіб, яких ми зі своєї засідки не могли добре розглядіти. Коли вони замітили, що за ними слідують, то вони перейшли на інше місце. Плавали, вигукували, реготали. Ми теж змінили місце обserвації і з нетерпінням чекали, поки ті, що купаються вилізуть на берег. Тоді вже ми побачимо, що нам робити, щоб не пошипитись у дурні. Ale вони, як на злість, і не думали вилазити з води. Нам вже навіть набридло чекати, але вже не було іншої ради, бож уже і так змарновано багато часу, а мусили ж ми дозвідатись, що то була за особа зі сіткою на обличчі.

Як тільки три особи вилізли на берег, ми з полегшою зідхнули: нарешті! I яке ж наше було здивування, коли одна особа одягала бузкову майку і чорну спідницю ще й сітку натягла на обличчя. Та сітка нас заінтригувала, і ми мусили розглянути її зблизька. Що це не був шпигун — справа була ясна, бо товариство почало йти в напрямку станиці Пашківської. Ми вилізли зі зарослів і почали йти назирці, ніби нічого не трапилося. Та яке наше було здивування, коли замість сітки на обличчі дівчини ми побачили синю в білій горошок косинку, яка з віддалі видавалась нам сіткою.

Ми були дуже розчаровані, що це звичайнісенька косинка, за якою ми ганяємося, мов за чимось надзвичайним. Ця трійка — дві дівчини і хлопець йшли і голосно розмовляли, і щоб нас дратувати, весело сміялись, хоч вони робили вигляд, що нас не помічають. Та дівчина у бузковій май-

КОНКУРС 1985

ці, із замаскованим обличчям весело щебетала. Голос був дуже знайомий, це був приємний глибокий лоскітливий голос. І раптом мій мозок прошила близькавична здогадка: та це ж Інна, учениця з паралельної дев'ятої класи, писана красуня з великими карими очима, з обличчям, про яке в народі говорили: кров з молоком.

Інна! Вигукнула я зненацька. Дівчина в бузковій майці відрухово обернулась. Так, це була Інна, як вміла замаскувати своє прегарне обличчя, але не зуміла замаскувати свого мелодійного голосу. Після цього вона йшла і мовчала і нас перестала цікавити. Це була добре розвинена шістнадцятирічна дівчина, а ми були хоч і однолітки, але були захарчовані, миршаві, і до діування нам було далеко як до місяця. Ми зробили висновок, що Інна йшла на першу свою ранту. Кавалер її стояв на варті коло мосту, а вона, щоб не плескали язики, замаскувавшись крапчастою косинкою, ішла на це побачення.

Дома нас зустріли із докорами, де ми пропадаємо і прийшло нам хоч-не-хоч вдома розповідати, як миловили "шпигуна", а зловили Інну.

На цьому можна було б поставити крапку, якби не химерна доля, яка зустріла Інну. Через місяць німці наступали червоній армії на п'яти. Військо рятувалось втечею і одиноким рятунком, була переправа через Кубань. Кубань широка, глибока і швидка річка. Одинока переправа була через pontonний міст. Уночі, коли червоноармійці переходили міст, свої, щоб німці не змогли переправитись на другий берег, зірвали міст. Потонуло багато вояків. На другому березі червоноармійці поставили модерні гармати катюші, які за один раз вистрілювали 16, а може й більше, снарядів, які падали в шахматному порядку. Населення заздалегідь повикопувало зигзагоподібні сковища-траншеї у своїх дворах. Коли з катюш обстрілювали станицю Пашківську, то люди ховались у погребах, і викопаних сковищах. Інна вибігла з хати і бігла до сковища, але осколок із ядрашиб її очі і пошкодив мозок. Вона лежала, втративши свідомість. Родичі не могли дивитись на її муки і дали їй отрути.

Так коса війни, не тільки викошуvalа квіт молоді на всіх фронтах, але руйнуvalа міста і села і скошувала цивільних, яким не ставили жадних пам'ятників. Та в моїй уяві Інна залишилась пишною красунею з чарівною усмішкою і з мелодійним грудним голосом, у серці якої розцвіло перше кохання.

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 125.00 дол.
Друга	— 100.00 дол.
Третя	— 80.00 дол.
Четверта	— 60.00 дол.
П'ята	— 50.00 дол.
Шоста	— 40.00 дол.
Сьома	— 25.00 дол.

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журнала "Молода Україна" до 31-го грудня 1985 року, під псевдонімом, а прізвище з псевдонімом мають бути подані в окремім конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журнала "Молода Україна". Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році. Тепер він нараховує 7,097 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	4.006 дол.
Андрій Степанченко	1.000 дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	500 дол.
Ярослав і Тетяна Романишини	500 дол.
Іван Дубилко	500 дол.
Колишня філія ТОП-у в Монреалі	201 дол.
Василь Шимко	100 дол.
Андрій Степовий	100 дол.
Іван Даценко	85 дол.
Дмитро Кірев	50 дол.
Родина Л. Мазурець	30 дол.
Ніна Яців	25 дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Чеки просимо виписувати на "Moloda Ukraina". На пожертви будуть видані поквітування для звільнення від доходового податку.

Центральний Комітет ОДУМ-у

**СКІЛЬКИ Ви прикладали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

Віталій БЕНДЕР

ШКОЛА

Уривок із роману "Станція Пугаловська"

У Вишнівському було кілька шкіл, але семирічка лише одна, велика, солідно збудована. Містилася вона дещо вбік від міста, між останньою вулицею і залізницею, які бігли паралельно. Як зовнішнім виглядом, так і багатим інтер'єром ця школа полонила мене, ще коли я вперше зайшов до неї з батьками в лікнепівські роки.

В ті часи до школи приймали з восьми років, а мені минуло лише сім. На щастя, все обернулося так, що я пішов до школи на рік раніше. Влітку 1930-го року мимо нашого дому йшов Никифор Конотоп з матір'ю. Це був хлопчик з нашої вулиці, який жив десь хат п'ять від нас. Тепер ось мати вела його за руку, а він рюмсав і леген'ю оправився. Був він чисто зодягнений і в нових черевиках, а це значило, що мати вела його або до лікарні, або до фотографа. Я стояв біля своїх воріт і спостерігав нерішучу Никифорову боротьбу. Порівнявшись зі мною, його мати, тітка Наташка, несміливо сказала:

— Ти хоча б Мишка стидався! Отакий парубайко і школи боїться...

І я зрозумів все: мати вела його записувати до школи. З місця я рвонув до своєї вимріяної школи. Ввігнавшись крізь розчинені сині ворота, я опинився на шкільній площі, по якій, перевалюючись, як гусаки, несміливо й обережно ходили новаки, хлопчаки й дівчатка, а їхні матері голосно перемовлялися біля входних дверей. Від хлопчаків я дізвався, що ще нікого не вписали, чекали на якусь вчительку.

Вона прийшла, і всі матері та їхні чада, а з ними і я, зайдли до просторого шкільнного коридору. Довго я чекав, поки не залишився в коридорі сам.

І ось я заходжу в світлу, велику, чисту клясу. Три ряди парт, а спереду стіл, а за ним, повернута до мене спиною, сидить жінка, гарно зодягнута. Ще встигаю вглядіти на стінах великих мап та кілька портретів. На одному відразу ж пізнаю Шевченка, а інші — якісь дуже подібні один на другого чоловіки, всі з гостренськими борідками. Пізніше, вже школярем, я довідався, що то були Петровський, Скрипник і, здається, Калінін.

Замурзаний, босий, в сорочці з помідоровими та вишневими слідами, я підходжу до столу, а жінка щось пише. Я стою й сопу. Нарешті вона повертається до мене, і її довгі, тонкі брови злітають вверх над очима, напевно від здивування.

— Ну, а де ж мама? — і вона уважно зміряла мою неприхорошену постать.

— Нема.

— Як, у тебе немає матері?

— Є, але вона на праці.

— А чи ти знаєш своє прізвище, ім'я, по батькові, рік народження? Якщо знаєш, то й без матері обійдемося, — і вперше вона посміхнулася.

— Знаю! — твердо прорік я. — Я вже вмію читати й писати..

— Страйвай, стривай, не все зразу. Спочатку прізвище й ім'я.

Коли дійшло до моого віку, вона враз закрила журнал і приляпнула долонею по твердій оправі. І з леген'ю досадою в голосі мовила:

— Забираєш лише час у мене. Прийдеш наступного року.

— Я вже вмію читати й писати! — вигукнув я у відчай. — Ось дивіться!

Миттю я підбіг до чорної дошки, скопив крейду і писаними літерами прудко вивів своє прізвище, ім'я й по батькові. Вчителька, повернувшись на кріслі до дошки, пильно стежила за моєю гарячкою. Вона мовчки дивилася на моє письмо і щось ніби роздумувала. І це її зволікання дуже мене непокоїло. Тому я швидко написав "станція Пугаловська". Але й цей додаток не змінив разу на її обличчі.

— Ану, напиши "кінь", — командувала вона, і я виводив на дошці сказане нею слово.

— А тепер — "учень".

Коли я написав, вона сказала дещо веселішим тоном:

— Підйди сюди.

Вона висмикнула із стопи на столі якийсь журнал, тикнула, пальцем в одну шпалту і наказала мені читати. Без запинки я прочитав кілька довгих речень, в яких кожне друге слово було мені незрозуміле, але на той час моя грамотність вже дійшла до свідомості вчительки. Вона підівела яй сказала:

— Посидь тут. Я мушу порадитися з завучем.

Довгенько її не було. А коли повернулася, вдоволена й усміхнена, то сказала лагідно, навіть воркутливо:

— Везе тобі, Михайлі Мартинюк! Хоч ти й не доріс, але до школи тебе прийняли. З першого вересня підеш до першої кляси, до моєї кляси. Зрозумів? А мене звати Оксана Свиридівна. Запам'ятаєш? Тільки ж, Михайлі, ти прийдеш до школи чистенький, чепурненький, правда ж? Ну, біжи тепер!..

Я біг по вулиці Щорса і на всі легені кричав:

— Мене прийняли до школи! — Я школяр!

Зустрічні люди посміхалися, зупинялися і давали мені дорогу. Я такий був окрілений і щасливий, що аби й на гострій цвях наступив, то не відчув би болю.

С. НОВИЦЬКИЙ

РОЗМОВА З МАДЯРАМИ

(Нарис)

Чотири десятиліття відділяє нас від тої буревійної пори, коли волею українського народу було створено Українську Повстанську Армію, яка своєю боротьбою за волю і щастя народу вкрила себе невмирущою славою і пам'ять про неї назавжди залишилася в історії визвольної боротьби. Бійці і командири УПА вели безкомпромісну боротьбу на два фронти, як проти радянських так і німецьких зайд, проти цих ненависних орд захисників, боротися з якими українському народові приходиться впродовж віків. Ця боротьба була жорстокою і кривавою, десятки тисяч віддали своє життя, а в основному — то були молоді 18-22 літні хлопці і дівчата, які безмежно любили свою Україну, свій народ і не вагаючись йшли на смерть, з вірою що прийде час і Україна буде вільною і незалежною.

І в ці дні, українці у вільному світі, а також на Батьківщині, хто відкрито, а хто і таємно вшановує пам'ять тих безіменних героїв які лягли в нерівному бою, захищаючи свої світлі ідеали, могли яких находяться по всій Україні.

Вшановуючи їх пам'ять, редакція пропонує Вам прочитати уривок з оповідання С. Новицького "Розмова з мадярами", в якому розповідають про один із бойових епізодів який мав місце літом 1944 року на Волині.

**

Літо 1944 року. На сході громіло. Неприродно. Штучно. Люди змушували різні залізні більші й менші штуки — гупати, бухкати, пахкати, строкотати... Деколи "сольо", інших разом "хором".

Німецький слабий фронт відступав перед не сильним більшовицьким. Дух воївничості німецького вояка впав до мінімума. Коли взяти до уваги, що такі союзники як італійці і мадяри були зовсім здеморалізовані — то й не дивно, що голодні та обдерті совєтські вояки під погрозою нагана досить скоро маршували на захід. Ось ще два-три тижні і цей західний клаптик Волині опиниться під другим окупантам — північним. Фронт, як пророкували, надовше зупиниться на Бузі.

Безнадійних італійців і мадярів німці нагнали з фронту. Використовували їх у позафронтовому терені. Розміщено по залізничних станціях охороняти ці шляхи від українських повстанців. Завдання це було легке, бо повстанці не мали наміру з італійцями і мадярами воювати. На впаки — були намагання нав'язувати приязні стосунки.

**

По лінії Володимир — Сокаль залізничну станцію в селі Іваничах охороняв мадярський відділ у числі 100 вояків. Сам командир сотні був симпатичною й доброю людиною. Зате його підлеглі — підстаршини і декотрі вояки виявляли свою жорстокість. Непомічаючи жодного руху відділів УПА, вони рішили погуляти по довколишніх селах; їх поведінка з селянами — гірша не могла бути.

Командування УПА рішило відносини цього відділу мадярів до українців або направити на краще, або...

**

— Ну як — знайшов? — поспішно спитав курінний Юрко сотенного Дубенка, коли той тільки переступив поріг хати.

— Крім чотового Берези, ані один стрілець у моїй сотні не говорить по-мадярському.

Курінний Юрко енергійно повернувся ліворуч і підійшов до відчиненого вікна. Скрутів цигарку, запалив і на повний віддих затягнувся димом. Стояв непорушно; вдивлявся в маленьке полум'я палаючого сірника. А коли почало припікати пальці, кинув недопалок через вікно. З трави піднісся димок і помалу почав зникати.

Підійшовши до Дубенка, курінний спитав:

— І ти говорив з Березою?

— Так. Він незабаром прийде сюди... А — властиво — чому ти радше бажав би звичайного стрільця?

— Справа ж, знаєш, дуже небезпечна...

До хати ввійшов чutowий Береза. Юрко підійшов до нього, привітався і, як ще ніколи, обняв його та сильно притиснув до грудей.

— То ви рішились? — спитав Юрко, коли вони всі троє сіли біля столу, на якому лежала карта.

— Так! — твердо сказав Береза.

— Нагадую, що під час цієї операції на 90% ви ризикуєте життям.

— Я готовий!

Курінний представив плян. Під увагу взято всі можливі ситуації. Обдумано відповіді на різні питання.

— В операції візьмемо участь перша чета, якою керуватимеш ти, Дубенку.

— Чи не замало одної чети? — зауважив сотні.

— У прифронтовій полосі, де кругом нашого постою повно фронтового війська ворога, ми не можемо витягати із укриття більшої кількості

стрільців. Зрештою, чоту завтоматизувати до максимуму. На кожний рій дати ще міномети — три малі і один більший. Операція мусить пройти блискавично, і ворог має бути знищений повністю й швидко, якщо зайде така потреба...

— На котрий день призначено операцію? — спитав сотенний.

— Якщо тобі вдасться сьогодні відповідно оформити чоту, то вже завтра вечером пробивайся в сторону Іванич, щоб наступного дня раненько почати.

Деякий час тривала мовчанка. Всі три обдумували сказане. Відтак Юрко продовжував:

— Ви, друже Береза, зараз підете до відділу зброярів. Там одержите цю "штуку" і друг Кох вас докладно поінформує про неї... Отже, якщо немає запитань щодо пляну операції, то, друзі, з Богом.

Коли сотенний з чотовим вийшли з хати, Юрко присів біля столу. Сперши чоло на ліву руку і заплюшивши очі, він уважно пробігав думками по щойно виготовленому пляні. Чи все сказав?...

**

Сонце сковалось за обрієм; з часом зникло і його проміння. Гарний липневий вечір. Грушівський ліс легенько зашумів — прощаючись із своїми друзями. Озброєна чота УПА окремими роями обережно посувалась у західному напрямі — до залізничної станції в Іваничах.

Чотовий Береза йшов побіч сотенного на чолі першого роя. Передумавши докладно плян свого завдання, він полинув думками до своеї Батьківщини — Закарпаття; до рідного Хусту. Хотів пригадати і побачити в уяві свої дитячі й шкільні роки. Ще раз полюбуватись безжурним життям. Та не пощастило. Чотовий згадав події які не так давно відбулись у його рідному Хусті 1939 року... Думками опинився в рідній хаті. Заплакана мама і зашурена молодша сестра, які благословивши його попрощались з ним весною 1943 року. А ось там — старший брат і батько... Здригнувся. Іх він останньо бачив у 1939 році. Лежали поруч на застеленій рядном підлозі. Брат ані ворухнувся... Батько важко дихав. При допомозі матері підвівся. Повів очима по хаті. Відтак зупинив погляд на синові і, втягнувшись більше повітря в легені, сказав: "Сину — помсти..." Мама, відчувші на руках повну вагу тіла, обережно поклала його на підлогу. Батькові груди стали в нерухомій поставі.

Сотенний розумів, що в таких випадках людина бажає бачити свій пройдений шлях. Він чув і бачив, як Береза щось муркотів, стискав кулаки та скреготав зубами, але вдавав, що не помічає. Не перешкоджав. Снував свої думки. Аж коли вже зблизились до збірного пункту, сказав:

— Ось ми вже й на призначенному місці.

— Га... що? О... так, — півсвідомо видав з себе голос чотовий.

— Побували десь далеко?

— ...Так. Побував у далеких місцях і різних роках...

На сході вимальовувалась заграва чи, як кажуть на Поліссі — вощать. Прибув і другий рій. Сотенний звернувся до чотового:

— Отже — як було заплановано — ви друже з цією півчотою підете далі і займете позицію з північної сторони станції. А ви, друже, Грабець, — до ройового першого роя, — якщо зайде потреба, перебираєте півчоту під свою команду і вдаримо так, щоб цей бій був окремо відзначений в історії УПА!... Я чекатиму на решту роїв і ми створимо "фронт" з цієї — себто зі східної сторони...

Півколо сонця осіло на хаті, що стояла неподалік ліску. Береза вдивлявся в нього, намагаючись помітити якісь особливі познаки. Але воно опромінювало землю так само, як і кожного дня.

Як тільки сонячне колесо знеслося понад хату, Береза, повісивши забандажовану праву руку на шию, рушив у напрямі станції.

— Щасти, Боже! — побажав сотенний Дубенко, коли струнка постать чотового почала віддалятися.

Береза у відповідь показав усміхнене лице і помахав рукою.

Ось і будови, в яких розмістився відділ мадярів. Неподалік будка — вартові. Вони вже помітили Березу. Спрямували на нього зброю. Чекали. Коли незнайомий військовик зблизився на кілька кроків і зупинився, вартовий спитав:

— Хто ви є?

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заіджджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.

— Вояк, — сказав Береза по-мадярському.

— Чий і чого ви бажаєте?

— Український. Хочу говорити з вашим командром. Отже, будь ласка, заведіть мене до нього.

Відважна й енергійна поведінка чотового так вплинула на мадярів, що вони не відважувалися щось більше випитувати. Береза сам витягнув свого нагана з кобури і подав вартовому. Спокійно зробивши обшук, один з вартових повів його до штабу.

— Це український повстанець, що хоче говорити з нашим командиром, — сказав вартовий черговому, коли вони переступили поріг канцелярії.

— Піди й повідом командира про це, — сказав черговий, з цікавістю поглядаючи на українського вояка.

Береза пройшовся кілька разів по кімнаті, підійшов до стола і сів, обережно поклавши на поруччя крісла "зранену" руку. Черговий, що сидів з другої сторони весь час вдивлявся на чотового, не подобалась така вільна й відважна поведінка гостя.

— Ти чому непрошений сів?

— Бо... ви мене не просили, — дивлячись у вікно, спокійно сказав Береза.

— Я наказую тобі — встати!

— Ви — некультурна й невихована людина. Бо хоч і ви на 5-6 років старший, на голову більший і на живіт грубіший від мене, — то це не є доказом на те, що ви можете звертатися до незнайомого через "ти"... А зрештою — не з вами прийшов я говорити.

— Ти — свиня! — і черговий підскочив до чотового та почав водити цівкою револьвера йому перед носом. — Кажу встати!

Береза повільно підівся. Зате наступна дія відбулася блискавично, пальці схопили револьвер, лікоть штовхнув в обличчя, коліно "захало" в живіт — ці три прийоми пройшли в одній секунді, після чого черговий лежав на підлозі. Поклавши револьвер до кобури, Береза сів знову біля столу. Дивився у вікно. Мадяр, постогнувши, підівся і сів на своєму місці, важко дихав, лице його злилося з кольором білої стіни, вирячені очі з острахом дивилися на чотового.

За вікном майнули три постаті. Береза встав і підійшов ближче до вікна. Першим поріг переступив командир. Зупинився на хвилинку перед Березою, хотів щось сказати, але не зміг підібрати відповідних слів. Трохи розгублений — пройшов далі, сів біля стола. Підстаршина, проходячи повз чотового, ніби ненароком штовхнув його в забандажовану руку. Командир, кинувши злісний погляд на свого підлеглого, намірився щось сказати. Але в тому часі до Берези підступив другий зарозумілій і задиркуватий мадярський підстаршина.

— Дивіться: чорт має тільки два роги, а цей ось три! — і зареготав.

Помітивши, що з його "жарту" ніхто не сміється, зніяковів. Але сліпа мадярська ненавість до українця підбадьорила його і він підняв руку

Іван ДРАЧ

БАЛЯДА РОДУ

*В моого роду — сто доріг,
Сто століть у моого роду.
Вичовганий старий поріг
Старій бабі в нагороду.
Сива стежка в сто доріг
Розлітається од хати.
Сто вітрів мій вік запріг
Сиву хату розхитати.
Сто скажених сивих бід
Та й сушило ж роду вроду.
Та не висхне зроду рід
Ні в погоду, ні в негоду.
Внучик тупцю тупотить,
Тупцю, внуцю, тупцю, хлопче.
Сто стежин у світ летить,
Він — сто першеньку протопче...
Роде рідний! Не стлумить
Нашу жилаву породу —
Сто вітрів в ногах лежить
Мого роду і народу...*

з наміром зірвати з мазепинки тризубець. Та лівий кулак повстанця, що колись займався боксом, оборонив святість тризуза. Мадяр простягнувся на підлозі з заверненою щокою аж за вухо. Мадяр-підстаршина із-за столу швидким рухом спрямував револьвер на українця і потиснув на язичок. Командир вчасно вдарив його по руці, несвідомо спрямовуючи постріл на іншу особу: куля попала у живіт того, що нерухомо лежав на підлозі з заверненою за вухо щокою.

— Сідати і бути тихо!!! — заверещав не своїм голосом командир і зірвавшися на ноги почав швидко ходити по кімнаті.

На звук пострілу прибігло кілька вояків і двох підстаршин. Командир наказав воякам забрати пораненого, а двом останнім сісти біля столу.

Береза переконався, що ситуація змінилась, — зробив знову певний рух правої руки: зігнув середні пальці й потиснув головку цвяшка, який зашов на своє попереднє місце.

— Будь ласка, сідайте біля нас, — звернувся командир до Берези. — І вибачте, що у нас відбулася така неприємна картина.

— Нічого. Розумію. Йдучи сюди, у вас не було певної думки по відношенню до мене.

— Отже, — повівши поглядом по своїх підстаршинах, звернувся командир до Берези. — Скажіть нам: хто ви є та чого бажаєте?

— Я — підстаршина Української Повстанської Армії. Чому я прийшов до вас — скажу після такої формальноти: Під час нашої розмови я не маю бажання говорити в присутності цього "панка". Його поведінка по відношенню до мене була настільки погана, що я був змушений відбрати від нього револьвер, — і Береза поклав зброю на стіл.

Командир сприйняв таку дію українського вояка спокійно. Зате решта мадярів відкрила ши-

КРЕДИТОВА СПІЛКА "СОЮЗ" — ПОВНІСТЮ ДО ВАШИХ ПОСЛУГ

Зaproшуємо Вас познайомитись із нашими фінансовими послугами і вибрати одну з них яка буде найбільше вигідна Вам. Чекові конта, ощадничі конта, Р.Р. С.П., Р.Г.О.С.П. (на закуп першої хати), різні позики, грошеві перекази, чеки для подорожуючих, і багато більше. Ваша Кредитова Спілка має великий вибір фінансових послуг щоб задоволити Вашу потребу. Розрахуйте на нас із повним довір'ям на позики із найнижчими відсотками і дорадчу обслугу. Ми є Кредитова Спілка "СОЮЗ" яка є повністю до Ваших послуг. Звертайтесь до нас за всіма Вашими фінансовими потребами.

2299 Bloor St. West 406 Bathurst St.
Toronto, Ontario M6S 1P1 Toronto, Ontario M5T 2S6
Tel. 763-5575 Tel. 363-3994

9:30 am-6:00 pm	Понеділок	12 noon-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Вівторок	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-6:00 pm	Середа	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	Четвер	10:00 am-5:00 pm
9:30 am-8:00 pm	П'ятниця	10:00 am-7:00 pm
9:00 am-3:00 pm	Субота	9:00 am-3:00 pm

роко очі і з страхом вдивлялись на покладений Березою револьвер. А один з пізніше прибулих тримтячим голосом спітив:

— Як?! Одною рукою та ще й від фізично сильнішого?

Береза змовчав.

Командир кинув гострий погляд на чергового і рукою показав йому на двері.

— Коротко кажучи, я прибув до вас вирішити справу так: або ми — українці і ви — мадяри будемо приятелями, або — ми вас ось на цьому місці знищимо. Поведінка ваших вояків з селяна-

ми довколишніх сіл нестерпна, а деколи й дика... Мене дивує, що ви, як командир, не звернули на це увагу. Розумію, що виховання ваше, почавши із шкільної лавки — антиукраїнське. Але ж ви не можете тепер бути аж такими короткозорими. Світова політична ситуація дуже промовиста і вже навіть не політик може зробити висновок: що ще цього року Україна і Мадярщина опиняться під московським чоботом. Як надовго — невідомо...

Береза встав і почав проходжуватися. Мадярські підстаршини, що весь час сиділи з відкритими ротами й уважно слухали, переглянулися. Командир ще деякий час вдивлявся на крапку в столі, підперши двома пальцями руки чоло. Відтак підвів голову й сказав:

— Я вдячний вам, командире української армії, за ці слова. Ви зрушили й скріпили вже окреслену в моїй уяві, але ще не висловлену думку про співпрацю між українцями й мадярами. І я бажав би з вами чи з кимось компетентнішим щодо цієї справи ширше поговорити.

Береза глянув на годинник.

— Мушу вже йти. Якщо є потреба побути з вами ще довше, то вам необхідно вивісити на будинку білий прапор. Інакше — за 15 хвилин ця станція разом з нами зникне з лиця землі.

Прощаючись, на хилину зупинився біля передостаннього.

— Запам'ятайте, що стріляючи в українця — вбиваєте мадяра! Подумайте над сьогоднішнім своїм вчинком!

— Е-е...

Але Береза не чекав.

Дві стрункі постаті віддалялись від будинків станції, прямуючи у північному напрямі. Деякий час йшли мовчки. Почав командир мадярського загону.

— Вже від довшого часу моя душа бунтувала. Спостерігаючи негідну поведінку моїх вояків з господарями ось цієї країни — я дорікав потиху нашим батькам і державним виховним установам за таке виховання. А з другого боку — героїчна боротьба УПА з гітлерівським окупантом сіяла в моїй думці любов і пошану до українського народу. Та тільки не мав я нагоди і, признаюся, відваги того всього висловити. Аж ось ваша героїчна відвага сьогодні прорвала плівку, якою були закриті мої нові пляні. А відвага ваша, повторюю, справді надзвичайна. Бож, ідучи до нас, ви не думали, що справа ось так закінчиться, ви більше вірили в те, що ми вас спокійно розстріляємо і на тому закінчиться.

— Так. Я був майже певний, що ви мене розстріляєте. Але не "спокійно". Бо це вас дорого коштувало б. Моя "поранена" рука почала б. Вистачило тільки відтягнути ось цей цвяшок, а тоді легенько в щось вдарити рукою. І всі ми разом з будинком — полетіли б у всесвітні простори. А сила вибуху велика, бо це виріб української "фабрики". Відтак відділ УПА, що он там чекає на знак, докінчив би діло. Мимо того, що наш відділ наполовину менший від вашого,

К. В. С.

ВОЛОДИМИР КУЦЬ

Володимир Куць любив швидкість і захоплювався спортивними автами. Кілька днів перед олімпійським змаганням на 10.000 м, в 1956 році, у Мельбурні в Австралії, Володимиру Куцеві вдалося позбутись своїх опікунів. Знайшов собі спортивне авто і погнав вулицями міста. Раптом втратив контроль над автомобілем і в результаті чого вдарився в телефонічний стовп. В моменті удару тіло Куця вдарилось в керівницю. Витягнули спортсмена з побитими ребрами і з ушкодженим процесом дихання.

Володимир Куць народився 1-го травня 1927 року в містечку Олексино на Сумщині. Як він був молодим, спорт його взагалі не цікавив. Коли пішов до війська то мусів вибрати спорт в якім мав спеціалізуватися для розваги. Куць вибрав собі бокс. В часі військової служби Куць займався боксом, але не проявив жодних виняткових успіхів. Одного дня тренер Г. Нікіфоров зауважив, що Куць має вроджену рису впертості і здібність витримувати який-небудь біль. Нікіфоров взяв Куця під свою опіку і почав з нього муштрувати бігуна.

Нікіфоров розробив теорію, що тіло змагуна можна поступово переобтяжувати, якщо сон, дієта, вітаміни, масаж і тренінг, та психологічне оточення є скеровані на успіх. За короткий час Куць робив біля 40 кілометрів денно, без зупинки. Або 5 х 2000 м, 10 х 1000 м, 10 х 600 м та 10 х 400 м денно. 1952 року Куць нарешті встановив час, який зацікавив тренерів збірної СРСР, він досягнув час 14 хв. 32,2 сек. на віддаль 5000 м та 31 хв. 02,4 сек. на віддаль 10.000 м.

У наступному році Куць перший раз виступив на міжнародному фестивалі молоді в Букарешті. Змагання на 5.000 м він розпочав швидким темпом, залишаючи суперників далеко за собою. До кінця залишилося 400 м. Куць біг 25 м спереду світової слави Еміля Затопека спортсмена з

але ми, незважаючи на жертви, вирішили вас знищити всіх.

Мадярський командир зупинився. Дивився на "поранену" руку, якою Береза звичайно вимахував, як і лівою. Усміхнувся і покрутів головою.

**

Сиділи в селянській хаті. Їх трох. Сотенний Дубенко, як добрий промовець, представив воєнну і політичну ситуацію в світі, а особливо на сході Європи. Береза перекладав на мадярську мову. В кінці прощаючись з мадярським гостем, сказав:

— Я вірю, що ви будете добрым сівачем серед свого народу спільнотою нам — українцям і мадарам — ідеї: визвольної боротьби з московським імперіалізмом.

Чехословаччини. Нагло він відчув, що його ноги стали наче з желятини. Затопек його перегнав і виграв змаг. Куць здобув срібну медалю. У бігу на 10.000 м здобув також срібну медалю.

В 1954 році в Берні, Швейцарії, відбувався Європейський Чемпіонат з легкої атлетики. Тренери вирішили, що Куць бігтиме тільки на віддаль 5.000 м. Від старту Куць вирвався вперед. Після першого кругу був на 3 метри, а після другого на 15-ть метрів попереду всіх спринтерів.

Забіг Куць виграв першим, встановивши новий світовий рекорд 13 хв. 56,6 сек.

В 1955 році Куць знов здобув світовий рекорд, в часі 13 хв. 46,8 сек. на ту саму віддаль 5.000 м. Літом 1956 року встановив світовий рекорд на віддаль 10.000 м в часі 28 хв. 30,4 сек.

Любителі спорту чекали великих успіхів від Куця на олімпіаді в Мельбурні в 1956 році. Два тижні перед олімпіядою тіло Куця відмовилося від тренування. Жили і серце ненормально збільшилися. Пульс у відпочинку підскочив із 45 до 120 на хвилину, тоді як його пульс під час бігу був звичайно 120! Куць байдуже очікував олімпіаду і неохоче тренувався. Ну і також автовий випадок.

На олімпіаді Куць виступив не зважаючи на фізичні недомагання, тобто збільшені жили та серце, як і потовчені ребра. Змагався в бігу на 5.000 м і 10.000 м і здобув золоті медалі. Також встановив два олімпійські рекорди. На жаль олімпійське тренування і перемоги виснажили Куця. Лікарі були вражені, що годину по забігу у Куця ще були сині губи, бліде обличчя, ненормальний пульс та дихання.

По олімпіаді тренер дав Куцеві відпустку від тренування щоб той прийшов до себе. Два місяці Куць відпочивав. Коли знов почав тренуватися, у нього охоти до бігу не було. Його суперник, Петро Болотников, який у Римі в 1960 р. на олімпіаді здобув золоту медалю, говорив: "... ми його не вільневали. Нікіфоров скаже годину бігу, то Куць ледве витримує. Як маємо біг на 2.000 м, Куць прибігає останній. Хтонебудь міг його перегнати..."

Все ж таки цей 1956 рік скінчився для Куця успішно. "Юнайтед Прес Інтернешенел" — "UPI" назвав його "Найкращим спортсменом у світі в 1956 році". Таке ж признання дістав і в 1957 році.

1957 рік почався для Куця сумно. Фізичне виснаження довело до серйозних клопотів із шлунком. Все ж таки, вдалося йому кілька разів виступити в змаганнях. На чемпіонаті СРСР, в бігу на 10.000 м, прибіг другим. В Празі виграв біг на 5.000 м. І так, 13-го жовтня на змаганнях з легкої атлетики в Римі Куць пробіг свій найкращий біг, на 5.000 м в часі 13 хв. 35,0 сек. Це був новий світовий рекорд, який залишився 8 років незмінним! Болотников був другим, 35,5 секунд по Куцеві. Той біг для Куця був останнім. Його винесли із стадіону на ношах.

Для Куця тепер розпочалася нова боротьба. Система, яка з нього витренувала бігуна, не да-

ла собі ради ввести його в курс нормального життя. Лікарі заборонили йому бігати, на жаль тіло нараз не можна зупинити. Треба було поступово менше і помаліше бігати. Тіло спринтера почало катастрофічно реагувати. Мав тільки 27,5 кілограмів і з часом дістав атаку серця. Незадовго дістав ще дві атаки. 16 серпня 1975 року пресова агенція ТАСС повідомила: "Володимир Куць, надзвичайний спортсмен, помер нині після дуже довгої та серйозної недуги". Куцеві було 48 років.

Володимир Куць в історії спорту є прикладом, що впертістю та витривалістю можна багато досягнути. На жаль, він також є прикладом того, що система, яка витренувала, але і знищила багатьох визначних змагунів, бо використавши їх, не помогла їм фізично і психологічно перейти в курс нормального життя.

ОДУМ ВИХОВУЄ МОЛОДЬ В ПОШАНІ ДО ДУМОК ІНШИХ.

УВАГА!

УВАГА!

Ю ВІЛЕЙНИЙ ВЕЧІР

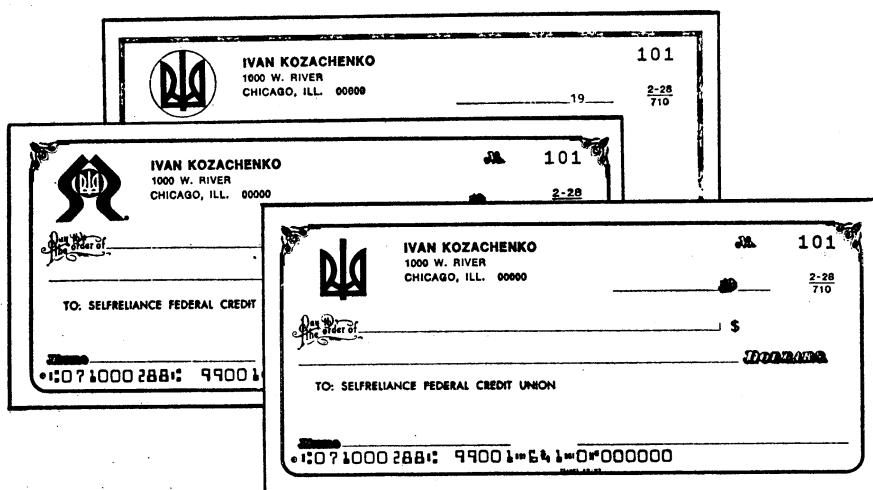
з нагоди 35-ТИ ЛІТТЯ
одумівського журналу "МОЛОДА УКРАЇНА",

що відбудеться в суботу 23-го листопада 1985 р. в залі Катедральної громади св. Володимира в Торонто, при 404 Бетирст вулиці. Початок о 6-й вечора.

У програмі вечора: слово про журнал — Л. Ліщина, редактор; В. Родак, редактор сторінки Юного ОДУМ-у; М. Гавриш, попередній редактор. Виступи Одумівського Ансамблю Бандуристів ім. Гната Хоткевича, керівник В. Родак; та одумівського дівочого хору „Троянда”, керівник — Таня Дрозд, виставка книжок і журналів.

Чайна гостина. Вступ: дорослі — \$10.00, студенти — \$5.00

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

"САМОПОМІЧ"

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

НАСЛІДКИ 8-ГО КОНКУРСУ МОЛОДЕЧОЇ ТВОРЧОСТИ В АВСТРАЛІЇ

Т. МАТВІЄНКО

БЕЗПЕРЕВНИЙ ДОЩ

У неділю, 15-го липня, ц. р., жюрі Літературно-мистецького клубу ім. Василя Симоненка в Мельбурні у складі Зої Когут, Боженни Коваленко, Анастасії та Невана Грушецьких, Люби Кириленко, Вол. Каспенковича під головуванням Дмитра Нитченка розглянуло твори, надіслані на 8-ий конкурс молодечої творчості. Надіслано 10 творів. Присудили дати такі нагороди для молодшої групи від 12 до 17 років:

Першу нагороду в 60 дол. Тані Бейлі, 14 років, студ. школи укр-ва Братської школи Лідкомбі (НПВ) за нарис "Спогад про подорож до Львова", псевдо "Таня".

Другу нагороду в 45 долярів Ксені Савчак, 15 років, студ. Братської школи українознавства ім. митрополита Андрея Шептицького за оповідання "Завтра", псевдо "Полісся".

Третю нагороду в 30 долярів — Ані Денисенко, 17 років, студ. Матрикуляційного курсу в Параматті (НПВ) за твір "Сила любові", псевдо "Ехо".

Два дальших твори з молодшої групи відзначенні з видачею для заохочення по 15 долярів. Це Антоній Мішуря, 15 років, студ. Школи укр-ва в Ессендоні (Вік) за оповід. "Цвіркуни", псевдо "Бліскавка" та Таня Ріжнів, 14 років студ. школи укр-ва в Нобл Парку за фантастичний оповід. "Новий світ фантазії", псевдо П. Грім.

Із старшої групи (від 18 до 25) *Першу нагороду в 60 долярів* дістав Юрко Мончак з Квебеку, Канада, 24 роки, студ. молекулярної генетики при Монреальському університеті за фантастичний твір "Відгомін всесвіту", псевдо "Племінник".

Другу нагороду в 45 долярів дістала Надя Намурен, 18 років, випускниця гімназії в Сіднеї, за опов. "Загублені дівчата знайшлися". Псевдо "Надія".

Третю нагороду в 30 дол. присуджено Лесі Ільків, 22 роки, студ. Сіднейського університету за нарис "Страх у снігових горах", псевдо "Сніжинка".

Дальші два твори з цієї старшої групи відзначенні з видачею по 15 долярів для заохочення. Це Гандзя Берегуляк, 18 років, за опов. "Сон", псевдо "Зірка" та Ксеня Саракула, 18 років, студ. Макворі університету за опов. "Розмова в абетковому порядку". Псевдо "Стефанівна".

Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельбурні вітає нагороджених та відзначених та висловлює щиру подяку всім учасникам 8-го конкурсу молодечої творчості і повідомляє, що незабаром буде проголошений новий, 9-ий конкурс із значно вищими нагородами.

Літературно-мист. Клуб
ім. Василя Симоненка
в Мельбурні, Австралія

День у сліоті розплівсь. Вже листя облетіло:
На деревах старих окреслились гілки.
По схилах і горbach дзюрчати малі струмки,
Мережачи землі передзимове тіло.
Зідханням мокроти довкілля пропотіло,
Болотом затяглось. Розквасились стежки.
Постійний шум встає туманом знад ріки
І колеться вроздріб димком осиротіло.

Надворі дощ іде. У мислях темінь ночі,
Та закруті слизькі прогнилих берегів,
Та цілина руда прогонистих лугів —
Все, що на мить швидку мої сприймають очі.

Мовчить наскрізний ліс. І на обривах глини
Притягує здаля червоний плід калини.

1982

ПРИЄДНАЙТЕ хоч ОДНОГО члена до ОДУМ-у!

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виходників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижчеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко
1-ий заступник — Віктор Ліщина
2-ий заступник — Таня Гладьо
Секретар — Віра Харченко
Фінансовий референт — Ірина Степова
Референт таборів — Павло Лисик
Референт зв'язків — Наталка Сандул
Референт спорту — Юрій Павлюк
Культурно-освітній реф.
Вільний член — Ігор Лисик
Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

31-го жовтня, 28-го листопада

Всіх зацікавлених ласкативо запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

19-ИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У

Присвячений 35-літтю ОДУМ-у, Оселя "Україна", Лондон, Канада, від 29-го чедвня до 13-го липня 1985 р.

КОМАНДА

Микола Мороз, СВП — Коменданта первого тижня
Віра Харченко, СВУ — Коменданта другого тижня
Ала Лисик, вих. Юного ОДУМ-у — Писар
Оксана Родак, вих. Юного ОДУМ-у — Старша бунчужна
Андрій Смик, СВУ — Старший бунчужний
Борис Харченко, вих. Юного ОДУМ-у — Обозний

ДОПОВІДАЧІ

Віктор Педенко, СВП; Микола Мороз, СВП; Віра Харченко, СВУ; Оксана Родак, ВЮО; Ала Лисик, ВЮО; Леонід Ліщина, СВП; Наталка Павленко, СВУ; Василь Тимошенко, СВУ; Андрій Смик, СВУ; Борис Харченко, ВЮО; Іван Данильченко, СВД; Ігор Лисик, СВУ.

КУХАРКИ

Люба Харченко і Роза Шиндлер

КОМАНДА ГОВОРить ДО ТАБОРЯН І ПРО ТАБІР

Дорогі друзі!

35 років тому група української молоді в Нью-Йорку створила Об'єднання Демократичної Української Молоді (ОДУМ). Це була молодь, яка пережила сталінський терор й лихоліття 2-ої світової війни. Вона вирішила, що існування ОДУМ-у необхідне для плекання традицій українського народу серед біженців з центральних і східних земель України, виховання виростаючої пози батьківщиною молоді, поглиблення любові до свого народу і підтримки в його прагненні до свободи й власної державності.

Ми сьогодні відбуваємо 19-ий Табір Виховників й можемо ствердити на підставі наших зажиттів, що бажання основоположників ОДУМ-у ми стараємося й дальше виконувати. Гутірки на таборі включали лекції про організаційну структуру ОДУМ-у, духові вартості людини, методику виховання дітей, сучасний стан дисидентів в Україні й великий голод в Україні 1932-33 роках.

Хоч ми можемо бути задоволені з того, що ми присвячуємо два тижні нашого життя на інтенсивне підвищення нашого знання, ми мусимо собі також усвідомити, що ми цим тільки надщербили вершок різних тем, а щоб справді задовіль-

нити задум й бажання творців ОДУМ-у ми мусимо займатися самовихованням й чергові 50 тижнів, аж до наступного табору.

Тому я бажаю, щоб кожний з вас вклав для себе плян на наступний рік, будуючи його на таборовій програмі й вибравши теми, які вас найбільше цікавлять, а тоді працюйте над ними послідовно.

Коли ми знову з'їдемось й зможемо сказати що ми старалися, боролися й в дечому перемогли, тоді ми знатимемо, що мета ОДУМ-у стала й нашою метою.

Щастя вам в цім Боже!

Микола Мороз, СВП — Коменданта 1-го тижня

Дорогі Учасники!

Наша організація цього року святкує 35-ліття свого існування. Основоположники нашого об'єднання гордо обстоювали правила демократії та справедливості, а ми сьогодні шануємо їх за їхню старанну та віддану працю. Завдяки їм, ОДУМ тепер славиться по цілім світі, а ми маємо нагоду виростати та працювати в цій молодечій організації в українському та християнському дусі.

Хоч нас може є трохи менше як в інших молодечих організаціях все ж таки це не припинило нашу діяльність в українському суспільстві. З ОДУМ-івських рядів вийшли не тільки провідники нашої власної організації, а й провідники української громади. Ми гордимося ОДУМ-івською пресою, яка на протязі 35 років стоїть на найвищому літературному рівні. ОДУМ провадить радіо-передачі в декількох містах де існують наші філії. Ці програми викликають глибоку пошану від усього українського громадянства. З гордістю зазначую що в місті Торонто, ОДУМ-івська радіо-програма вже існує 14 років, і що кожна інша українська молодеча організація, в Торонто, мала нагоду; але через різні причини не могла втримати свою програму. Наші мистецькі одиниці є найвищого калібру. Вони всі прославляють ім'я українське та одумівське. На одумівські літні табори приїжджають учасники із цілої Північної Америки і не тільки члени нашого об'єднання а й члени інших молодечих організацій. Табір Виховників Юного ОДУМ-у на другий рік відзначатиме 20 років свого існування. Є багато чим гордитися!

Хоч число учасників 19-го Табору Виховників Юного ОДУМ-у менше від попередніх тaborів, це не зупинило нас від призначеної праці. Приємно зазначити що майже кожна ОДУМ-івська фі-

19-ий ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У
ПРИСВЯЧЕНИЙ 35-ЛІТТЮ ОДУМ-У

Л.Р.

КОНДОН
КАНАДА

Обкладинка "Таборових Вістей" 19-го табору виховників Юн ОДУМ-У, 1985 р. Малювана Ліза Джансон.

лія прислава хоч одного участника. Всі участники здібні, дбайливі, свідомі.

Ви старанно взялися до праці та пробували все виконувати якнайкраще. Вважаю що ви скристаєте із тих матеріалів що тут навчилися та залишитеся віддані нашій організації. Тримайте важкі сподівання для себе і для нашої організації високими й цим способом ви більше досягнете.

Дорога ваша вже проложена. Тепер ідіть нею, та уdosконалуйте її. Це ваше найбільше завдання. Маю велику надію що це завдання ви виконаете успішно.

Слава Виховникам Юного ОДУМ-У!

Віра Харченко, СВУ — Комендант 2-го тижня

Дорогі друзі!

Вітаю Команду і учасників 19 Табору Виховників Юного ОДУМ-У та бажаю вам успіху в переведенні назначеної програми.

Я, бувши в команді на попередніх таборах, глибоко оцінюю високоякісний вишкіл та науку Табору Виховників та пов'язані з цим труднощі протягом табору та на іспитах. А тому всім таборовикам бажаю успішно закінчити програму та здати іспити, як також успіхів у вашій праці для нашої організації.

Слава Виховникам Юного ОДУМ-У!
Василь Тимошенко
Кошовий ГРКСВ ОДУМ-У в Канаді

Дорогі таборовики!

Як скоро час проминув! Ніби вчора ми приїхали на цю чудову ОДУМ-івську оселю і почали нашу тяжку вишкільну і корисну працю. Це мій перший рік в команді табору виховників присвячений 35 літтю ОДУМ-у. Обов'язок бунчужної нелегкий: треба було всіх рано будити, навіть коли мені хотілось ще трохи поспати, тримати дисципліну, показувати приклад молодшим таборовикам, бути готовою до різної праці. Я також провадила гутірки на першу і другу ОДУМ-івські проби і дізналася що є велике бажання молодих ОДУМ-івців задовольнити вимоги на вищий ступінь виховника.

Всі старанно і дружно працювали та провели два веселі тижні. Досвід праці на таборі лишиться нам на довгу пам'ять. За співпрацю дякую членам команди і таборовикам.

Побачимось на Зустрічі!

Оксана Родак, ВЮО
Старша бунчужна

Дорогі одумівці-таборовики!

Ви з'їхались сюди з різних міст США і Канади з дуже важливою метою — здобути знання виховників ОДУМу, щоб працювати для добра нашого об'єднання. Хоч вас цього року було небагато, на мою думку ви всі захоплено взялися за роботу. А тієї роботи було багато: гутірки, лекції, домашні завдання тощо, але праця ця не пішла надаром.

Коли ОДУМ був заснований 35 років тому, наші ініціатори хотіли створити об'єднання для молоді, щоб поширювати демократичні ідеї серед усієї української молоді яка до того часу не мала своєї організації. Запам'ятайте слова Багряного: "Ми не вмрем, нас не зітрутуть із рубрики". Ваша важлива праця тільки починається. Закінчивши курси виховників, не покидайте свою організацію. Працюйте по філіях та таборах, здобувайте ступені виховників, ставайте провідниками. ОДУМ потребує вас, і ви потребуєте ОДУМ.

З одумівським привітом,
Андрій Смік, СВУ
Старший бунчужний

Дорогі друзі!

Це був мій перший рік в команді на Виховному Таборі і час нам так швидко пройшов. Здається, що тільки вчора ми приїхали та познайомилися один з одним, а тепер уже прийшов час прощатися. Мені здається що всі ви працювали тяжко та помогали один одному, щоб і ви могли закінчити 19-ий Виховний Табір Юного ОДУМ-У успішно.

На загал цей табір пройшов дуже добре і мені було дуже приємно працювати з такими увічливими учасниками. Надіюся, що ми знову зустрінемося на Зустрічі і проведемо так гарно час як і тут.

Бажаю найліпших успіхів у вашому житті і надіюсь що ви всі будете якнайбільше працювати щоб помогти вашим філіям та нашій організації — ОДУМ.

З привітом,
Ала Лисик, ВЮО
Писар

Дорогі Таборовики!

Вже прийшов час прощатися. Мені було дуже пріємно працювати із усіма вами на цьому таборі, і я надіюсь що ви матимете охоту вернутися назад і працювати в команді на таборах. Я бажаю всім таборовикам успішно закінчити програму та перевести гарно літо.

Найкраще в майбутньому,
Борис Харченко, ВЮО
Обозний

СПОСТЕРЕЖЕННЯ ІЗ КУХНІ

Це не перший раз що я працювала в кухні на Таборі Виховників. Працювала в кухні 11 років тому в Торонто на оселі "Київ" під час 8-го Табору Виховників. Там було поверх 50 учасників. Якраз одна із учасниць 8-го Табору Виховників тепер очолює 19-ий Табір Виховників.

Спостерігаючи таборовиків, як вони вештаються, в одностроях по таборі, мені нагадувало по-передній табір. Хоч їх багато менше, але ті самі збирки, ті самі гутірки: турботи, радощі.

Ноги тепер дуже болять, але маю велике задоволення що і я своєю скромною працею причинилася до провадження цієї, нам усім дорогої організації. ОДУМ мені представляє кусочек нашої України як також надію на майбутнє. Приємно було з вами бути, дорогі одумівці.

Хочу від себе подякувати паням Олі Співак і Маргареті Овчаренко за їхню співпрацю й допомогу, як також дирекції одумівської оселі "Україна" на чолі з головою Миколою Співаком та манажером Іваном Данильченком. На кожному кроці усі вони охоче задовольняли мої прохання та допомагали і радили скільки могли. Це улегувало мою працю.

Оселя "Україна" має усі вимоги для табору. 11 років тому ми тільки мріяли про таку оселю, а вже сьогодні це дійсність. ОДУМ має багато чим гордиться.

Л. Харченко
Кухарка

ДЯКУЄМО!

Пані Л. Харченко і Р. Шиндлер за смачні страви; дирекції Осели за їхню співпрацю.

Також висловлюємо найсердечнішу подяку пані Шевченко, яка відвела учасників на мандрівку.

Тричі вам СЛАВА! СЛАВА! СЛАВА!

ТАБОРЯНИ ГОВОРЯТЬ

ЧОМУ Я ХОЧУ БУТИ ВИХОВНИКОМ

Є дуже багато причин чому я хочу бути ви-

ховником Юного ОДУМ-у. Перша причина є, що я хочу працювати з дітьми і помогти в їхньому вихованні. Я думаю, що я ім можу допомогти, щоб вони шанували свою організацію і батьківщину. ОДУМ впоює в душі молоді гордість до України.

Виховник має багато обов'язків і я думаю, що це мені також поможе бути кращою особою. Я зможу більше навчитись про відповідальність та як виховувати дітей.

Коли я здобуду ступінь старшого виховника провідника, я плянувати бути дуже активним членом ОДУМу. В моїй думці, наша організація в багатьох місцевостях занепадає і що ми, як члени ОДУМу мусимо знайти спосіб, щоб зацікавити людей і молодь у нашій праці. Я хотіла б помогти в цій праці, щоб ОДУМ був міцний і великий. Я хочу зробити зміни в ОДУМі на добро всіх членів. Коли я здобуду цей дуже високий ступінь я хотіла б мати вплив на членів ОДУМ-у щоб ми всі разом могли досягнути цієї мети.

Галя Петруша
Детройт

ОДУМІВСЬКА ОСЕЛЯ "УКРАЇНА"

ОДУМ купив нашу Лондонську оселю вже десять років тому. Від того часу тут відбулося багато різних таборів та Зустрічей. "Україна" має все, що потрібно, щоб гарно погуляти з друзями. Є дуже гарна околиця з ліском і великі зелені поля. Місце є на всі спорти, є чудовий басейн. Тут навіть пріємно робити завдання, коли треба. Одумівці є дуже щасливі мати таку гарну оселю. Шкода, що треба буде від неї їхати додому.

Мотря Пошиванік
Чікаго

ГРИ ТА ЗАБАВИ

Коли я запитала таборовиків які гри їм подобались, вони мені такі дали відповіді:

МОТРЯ — "Я люблю грati в пояс й водяні спорти бо вони є енергійні."

ДАРІЯ — "Я дуже люблю грati в відбиванку бо дуже люблю падати на землю! Хоч я не вмію бити м'яча, я думаю що відбиванка є найліпша гра на таборі."

АНДРІЙ — "Я любив грati в пояс, бо дуже любив бити всіх дівчат!" Я також дуже люблю котитися з гори".

ТАРАС — "Я дуже люблю грati в "Водяне Поло" бо люблю бити писаря і всіх других дівчат! Також футбол є цікавий спорт як Галя грає.

МАР'ЯНА — "Люблю нападати на команду по душками вночі. Також люблю грatisя в піску."

ЛІЗА — "Мені дуже цікаво грati в відбиванку бо я колись буду олімпійським змагуном."

ГАЛЯ — "Я найліпше любила бити нашого обозного, а також грati в футбол бо я

могла ще більше бити обозного."

НАДІЯ — "Я дуже любила бити вночі всю команду подушками".

МАР'ЯНА ЕДГАР
Міннеаполіс

ФІЛЬМ ПРО ГОЛОД

2-го липня, ми бачили фільм про голод. Голод почався на Україні у 1932 р. і закінчився у 1933. За цей час, 7 до 10 мільйонів людей загинуло; мільйон із них були діти. Комуністи у Росії організували цей штучний голод щоб знищити українців, щоб вони не були загрозою для совєтської імперії.

Як я бачила цей фільм, я майже плакала. Цей голод не був справедливим бо комуністи мучили невинних українців. Треба щоб ми, як українці, розголосували цю трагедію і зробили все що можемо щоб таке не повторилося.

ЛІЗА ДЖАНСОН
Лондон

НАША КОМАНДА

На таборі цього року, наша команда була цікава. Я зробила інтерв'ю з таборовиками та питаю їхню опінію про команду. Подаю їхні відповіді:

ДАРІЯ — "Цей рік на виховному таборі команда була досить молода, але я так її любила."

ТАРАС — "Дуже молода."

МОТРЯ — "Вони можуть нас добре розуміти, бо вони близько нашого віку."

АНДРІЙ — "Команда досить добра."

ГАЛЯ — "Команда добра".

МАР'ЯНА — "Я рада, що вони тут були цього року."

НАДІЯ — "Молода, присмна і працьовита."

Як бачите, всі одноголосно задоволені командою 19-го табору виховників.

*Дарія Едгар
Міннеаполіс*

ЗБІРКА — ТАБОРОВА КОМЕДІЯ

Збірка на 19-ому Таборі Виховників була досить цікава. Вона була досить смішна бо було мало таборовиків. Коли ми ішли підносити прапори, або зносити, ми не мали досить таборовиків, щоб це робити. Бунчужні дня та інші члени команди помагали хорунжим. Також, коли ми казали "Табір, на прапори глянь", було мало таборовиків щоб дивитись бо більшість були хорунжими. На збірці багато разів бунчужні дня робили помилки. Один день якийсь хлопець (автор цього допису!) навіть сказав "ах", коли зробив помилку під час збірки. Команда терпеливо стояла під час таких комедій. Але на другий тиждень збірки значно покращали.

*Тарас Федоренко
Ню Джерзі*

ІНСПЕКЦІЯ

Коли я думаю про табір я завжди дуже добре пригадую один аспект, це є інспекція. Всі нарікали що сонце пекло коли ми стояли надворі і що ми майже всі мліли, але це не здавалося мені найважливішим спостереженням. Після висліду інспекції я часто чула шепотіння про команду в дівочому бараці. Мої приятелі думали що було цілком справедливо, тому що було шість дівчат а тільки двоє хлопців.

"Вони так легко перевіряють хлопців, а в нас, коли наш барак є цілком чистий, шукають бруду якого нема!" всі казали.

А хлопці чомусь мали такі самі зауваження і я також чула від них, "Вислід інспекції був вирішений наперед". Мені видно було, що ніхто не любив інспекцію і всі хотіли щоб її не було, але також згоджувалися що табір не був би такий самий без неї.

Галя Петруша

МАНДРІВКА

Цього року, наша мандрівка була дуже цікава. Ми в середу, 3-го липня 1985, по обіді виїхали і наступний день перед обідом вернулися назад до табору. Всі учасники мандрівки переспали коло річки "Темзи" у Лондоні, на високій скелі. Погода була присмна тому ми мали успішну мандрівку — сонце гріло і не було багато вітру. Всі провели гарний та веселий час на природі. Дівчата бавилися з пташками і деякі дівчата були зацікавлені гніздами пташків. На мандрівці таборовики поліпшили їхні фізичні спритності: Галя Петруша стала сильніша, Андрій Бірко став майстерний з балансом, а Мар'яна Едгар бавилася в пісочку. Усім учасникам було присмно провести час коло ватри — співали, говорили, готовили їжу та трохи спали. Мені здається, що усі учасники хотіли б довше провести час на природі, але довго не могли, бо всі таборовики знали що повинні вернутися до табору щоб більше учитися про речі які виховники повинні знати.

Надія Тимошенко

В ПАМ'ЯТЬ СПОЧИЛИХ

Українці мають багато гарних звичаїв. Один із цих звичаїв є поминання наших родичів які вже відійшли у вічність. Це робимо всячими способами. На Провідну неділю, тиждень після Великодня, відвідуємо гробки де поховані наші родичі та правимо панахиди. Щороку перед Великоднем передаємо грамотки священикам, щоб читали у церкві за спокій душі нашої родини які померли, як також відзначаємо роковини з дня смерті. Сьогодні пані Тищенко із Лондону — довголітня прихильниця ОДУМ-у відвідала наш табір та привезла нам печиво в пам'ять свого батька Андрія Сеника який упокоївся один рік тому та в пам'ять своєї мами Марфи Сеник яка

упокоїлась 21 років тому. Це був надзвичайний жест пані Тищенко за що висловлюємо низький поклін та подяку. Вона дає, всім нам, добрий приклад наслідувати в майбутньому.

Вічна пам'ять спочилим!

ТАБОРОВИКИ ПРО ТАБОРОВИКІВ

ДАРІЯ ЕДГАР — Багато сміється. "Я думала що це руханка, не алярм!" Завжди єсть.

МАР'ЯНА ЕДГАР — Єсть безперестанку.

ЛІЗА ДЖАНСОН — "Моя баба каже..." Має гарний голос. Любче сміяється.

МОТЯ ПОШИВАНИК — Гарне волосся... жовте? біле? Багато спить.

ГАЛЯ ПЕТРУША — "Я буду судити вас". Може всіх набити.

НАДІЯ ТИМОШЕНКО — "Я знаю". Уважає щоб волосся не розпалося.

АНДРІЙ БІРКО — Любити переробляти завдання. Майстер з шнурами і електрикою.

ТАРАС ФЕДОРЕНКО — Спортовець. Має гарну сокиру. Любити дерево рубати вночі.

ТАБОРОВИКИ ПРО КОМАНДУ

МИКОЛА МОРОЗ — Спить. Дає багато завдання. "Чи ви вже бігали?"

ВІРА ХАРЧЕНКО — "Чи щось потрібно?" Дбає про всіх.

ОКСАНА РОДАК — Нічого не єсть. Не може знайти нотатки. Любити співати. "Я іду плакати!"

АЛА ЛИСИК — Забагато кричить. Спортівка. Завжди сміється. "Я не хочу сплати вночі!" "Я думала що сьогодні є завтра!"

БОРИС ХАРЧЕНКО — Любити битися з дівчатами. "Я хочу додому, бо хочу грати в бейзбол!"

АНДРІЙ СМИК — Добре кричить. Гарно танцює!

ІЗ ЗВІТУ Г. У. КОША ОДУМ-У КАНАДІ ЗА 1984 Р.

ЧЛЕНИ УПРАВИ

Голова — Василь Тимошенко

1-ий заступник — Віктор Ліщина

2-ий заступник Таня Гладьо

Секретар — Віра Харченко

Фінансовий референт — Ірина Степова

Референт таборів — Павло Лисик

Референт зв'язків — Наталка Сандул

Референт спорту — Юрій Павлюк

Вільний член — Ігор Лисик

Контрольна комісія — Віктор Педенко

Фінанси — У касі Коша на кінець грудня 1984 року було 5,000 дол., а бюджет на цей рік був біля 30,000 дол.

5-ий Кобзарський Табір — 50 учасників, інструкторів і команди.

22-ий Відпочинковий Табір — 50 таборовиків і команди.

ІЗ ПРАЦІ ФІЛІЙ

Торонто — голова Таня Дрозд

Юний ОДУМ — сходини раз на тиждень

— кількість учасників: 25

— референт юнацтва: Наталка Лебединська

Ансамбль бандуристів ім. Гната Хоткевича

— керівник: Валентина Родак

— регулярні виступи та проби

— кількість учасників: коло 30-ти

Танцювальний ансамбль "Веснянка"

— керівник: Микола Балдецький

— регулярні виступи та проби

— кількість учасників: біля 50-ти

— школа і проба раз на тиждень

біля 50-ти учасників

— майбутні пляни: подорож до Європи

— ансамбль починає знову розбудовуватися завдяки молодим членам

Дівочий хор "Троянда"

— створений 1984 р.

— керівник: Таня Дрозд

— кількість учасників: 20

— виступав уже на кількох імпрезах

Спортивні дружини

— футбол: Українська ліга

— бейзбол: Українська ліга

— 1984 відбиванка: Провінційна ліга

Лондон. Голова — Дмитро Ноженко

Юний ОДУМ —

— сходини кілька разів на місяць

Танцювальний ансамбль

— керівник: Роза Шіндлер

— кількість учасників: коло 10

Спортова дружина бейзбол

Активність при оселі "Україна"

— що-річний пікнік на оселі

— що-річний концерт різних національностей "кавалькада"

Ошава. Голова — Наталка Неліпа

Організовано лотерею: ввесь дохід для журнала "Молода Україна"

Ст. Кетеринс. Голова — Надя Гаврилюк

Ансамбль бандуристів "Кобзарі"

- керівник: Оксана Метулинська
- кількість учасників: 15
- регулярні проби та виступи

СТАРШІ ВИХОВНИКИ ОДУМ-У КАНАДИ

Старші Виховники Провідники (СВП)	— 20
Старші Виховники Дорадники (СВД)	— 13
Старші Виховники Учасники (СВУ)	— 21
Старші Виховники Кандидати (СВК)	— 17
РАЗОМ	— 71

ІЗ ПРАЦІ КОША

- телевізійна українська програма в Торонто: інтерв'ю
- підтримка та поміч: лотерея для журнала "Молода Україна"
- участь у IV Конгресі СКВУ
- брали участь в сходинах СКУМО
- заплачено членську вкладку до КУК
- табори
- член Коша став членом дирекції оселі "Україна"
- стали членами оселі: купили дебенчер
- тримали контакт і відвідували філії ОДУМ-Канади
- організовували що-річний "пікнік" на оселі "Україна"
- підтримували фінансово різні установи:
 - купили бандуру "Полтавку" \$1000.00
 - катедра Св. Володимира \$100.00
 - оселя "Київ" \$100.00
 - семінар про людські права \$75.00
 - капеля ім. Тараса Шевченка \$50.00
 - оселя "Київ" — розбудова \$1000.00
- підтримка і поміч журналу "Молода Україна"
- поміч в ставленні оперети "Бій під Конотопом"
- участь у "байкатон": змагання на ровері: Торонто — Оттава
- зорганізовано успішний з'їзд філії ОДУМ-у Канади
- участь в екзекутиві: української футбольної та бейзбольної ліги
- участь в маніфестації в Мейпл Ліф Гарденс для відзначення 50-ліття Великого Голоду в Україні
- Одумівська зустріч: Торонто 1984
- висилали протестні листи в справі Ю. Шухевича, про помилку в карті України в енциклопедії та інші.
- підтримка турнаменту відбиванки УСАК та вільної олімпіяди

— участь в панелі щоб поінформувати студентів із Альберти про життя українців на сході Канади

Василь Тимошенко

Голова Г. У. Коша ОДУМ-у Канади
6-ий Всеодумівський З'їзд
6-го квітня 1985 р., Ошава, Онт.

З ІНФОРМАТОРА ГОЛОВИ ЦК ОДУМ-У

1. Члени Головних Рад ОДУМ-у США і Канади, так як і члени президії ЦК ОДУМ-у, які не мають ступеня СВП повинні розпочати заходи щоб сповнити вимоги й отримати ступень СВП, так як вимагає статут ОДУМ-у. Тримаймося цього принципу.

2. Микола Мороз: Дорогий Друже — цим долучаємо Тобі перебрати представництво ОДУМ-у при СКВУ від колеги Педенка. Наперед спасіб за згоду і працю.

3. Іван Данильченко: а) Посадження дуба на пам'ять Василя Івасюка (і кожного наступного року для інших) гарна ідея. Вибираєте здорового і гарного дуба і добре місце.

б) 10-ий (чи то вже й 11-тий) Ювілей поставлення головного будинку на одумівській оселі "Україна" варто відзначити. Це святкування повинно відбутися з офіційною участю ОДУМ-у.

в) На Всеодумівському З'їзді філія Детройту зголосилася бути господарем зустрічі ОДУМ-у 1986 р. На бажання філії Детройту і членства ОДУМ-у, ЦК дав згоду на це.

4. Вірі Харченко складаємо гратуляції за організування і успішне переведення Табору Виховників ОДУМ-у, який відбувся на одумівській оселі "Україна". Гратуляції також всій молодій команді цього табору.

УПИСУЙТЕ своїх дітей до роїв Юного ОДУМ-у!

ARMADALE MEAT PRODUCTS LTD.

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ

В ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ

Крамниця при вул. Блюр коло Джейн

Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor Street West
Toronto Ontario, M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

У суботу, 25-го травня цього року, в Лондоні (Канада) дзвонили радісні весільні дзвони, сповіщаючи радісну вість: того дня приготувалася до шлюбу молодда пара — Сусана Васіян і Володимир Співак.

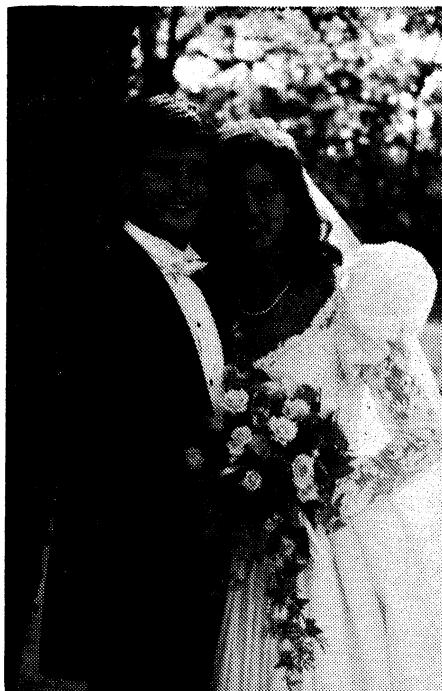
Тим часом в хаті батьків молодого зібралися вся рідня, щоб бути свідками виконання старого українського звичаю — благословення сина іконою та напутньої поради йому. Батько наказував синові не забувати свою церкву, своєї традиції, свій рід і народ, з якого він походить, а мати говорила про збереження любові до свого, українського, про шанування батьків, рідні і взагалі старших, і про життя в любові і згоді з дружиною Сусаною. Син Володимир з увагою вислухав їхню пораду, яким він має бути в подружньому житті.

Вінчання молодої пари відбулося в Українській Православній Церкві в Лондоні. Таїнство шлюбу довершив настоятель церкви отець Микола Бова.

Після вінчання гості переїхали на одумівську оселю „Україна”, де в просторій залі батьки молодого сердечно вітали гостей з усіх кінців Канади й Сполучених Штатів Америки. Коли гості всілися за гарно убрани скатертями з українською вишивкою столи — батьки при вході в залю привітали новоодружену пару хлібом і сіллю.

Весільну трапезу відкрив господар прийняття Григорій Яремченко, привітавши коротким словом гостей. На його прохання отець Микола Бова благословив страви. Після цього всі присутні наповнили келихи вином і піднесли їх у честь молодої пари, побажавши своїм співом Володимирові і Сусані многоліття.

Після споживання смачної вечері господар прийняття представив головний стіл і всю родину молодої і молодого. Після цього слідували привіти. Молодих вітали: панове Іван Даниль-

**Володимир і Сусана (Васіян)
Співак.**

Лондон, Канада
25 травня 1985 р.

ченко, Іван Ноженко, Дмитро Ноженко, батько молодого Микола Співак і батько молодої Микола Васіян. Вітали також хрещений батько Володимира Борис Яремченко і хрещена мати Галина Жидовка. У своїх привітаннях хрещені батьки розповіли про новоодруженого Володимира, що він ще з малку ходив до недільної школи, прислужував у вітварі, закінчив 8-му класу української школи, добре володіє українською мовою. Володимир є одумівцем, відбув усі одумівські табори, відпочинкові і вишкільні, зокрема табір виховників, зараз має ступінь виховника юного ОДУМ-у і належить до Лондонської Філії ОДУМ-у, в якій він є зараз спортивним референтом. Володимир є інтелігентна молода людина. Він є також членом Української православної громади в Лондоні.

Володимир є студентом Western University of Ontario, де він навчається уже три роки. В тому ж університеті навчається його дружина Сусана, яку він пізнав і з якою подружив ще в середній

школі. Вона є мила молода людина гарної вдачі і доброго серця, старається вивчити й опанувати українську мову.

Після цих привітань було прочитано телеграми-поздоровлення молодим з України від родичів Володимира і з Німеччини та Югославії, від родичів молодої.

А після цих привітань понеслися звуки чудової оркестри "Соловей" і всі, що чуялись ще молодими, пішли в танок. Танцювали і веселилися до пізньої пори.

А наступного дня, вволовивши прохання-запрошення подружжя Співаків, багато гостей приїхали ще на поправини, які відбувалися в добудованій залі ОДУМу "Полтаві". Знову вітали весільних батьків, бажали щастя молодій парі і на заклик п. Бориса Яремченка не забули й нашу пресу.

Збирку перевели пп. Галія Жидовка і Віра Яремченко, яка принесла 502 дол., і які поділили так: Молодій Україні — 250 дол., Українським вістям — 200 дол., і Церковному віснику — 52 дол.

Б. Я.

**За пожертву сердечно дякуємо,
а молодим бажаємо щасливого
подружнього життя.**

Редакція і Адміністрація

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

**Допомагайте молоді
морально й
матеріально.
ОДУМ потребує
Вашої помочі!**

ВІНЧАННЯ В ТОРОНТО

В суботу, 15 червня 1985 р. відбулося вінчання Юлі Чумак з Ралфом Бамлісбергер в православній церкві Св. Димитрія в Лонг Бренч, Онт. Чин вінчання довершив протопресв. М. Боднарчук. Співав хор з церкви Св. Андрія Первозваного під дир. Нестора Олійника. Апостола читав Володимир Чумак — брат молодої.

Юля закінчила курси Україно-знавства при церкві Св. Андрія Первозваного, закінчила Торонтонський університет (дісталася B. Sc.) і співає в ході при церкві Св. Андрія в Торонто.

Ралф закінчив агрономічний факультет в університеті в м. Гвелф і працює по своєму фаху.

Після шлюбу молодих відбулося прийняття в церковній залі Св. Димитрія. Господарем вечора був Володимир Решетняк. Батьки молодих привітали хлібом-сіллю та побажали їм здоров'я і всього найкращого в родинному житті. Господар вечора представив головний стіл: старша дружина — Валентина Чумак, сестра молодої, Христина Глала, Іванка Бамлісбергер, Орися Бамлісбергер і Луїза Делорензо. Дружби: Петро Нюмен, Володимир Бамлісбергер, Анатолій Чумак, Володимир Чумак і Федір Бамлісбергер. Дівчинка-квіточка була Меланія Жаботинська, а Віктор Кошарний ніс вінчальні перстені молодих.

Свашкою була Марія Жаботинська, а старостою Іван Чумак. Він був перев'язаний рушником, який вишила молода. Перед вечерею протопресв. М. Боднарчук сказав молитву і поблагословив страви, а всі заспівали многоліття. Батько молодої промовив до молодят і подякував гостям, що прибули здалека і зблизька на це родинне свято. Мати молодої привітала гостей в англійській мові. Батько молодого промовив по-німецькому.

Молодий від себе і дружини подякував батькам за влаштування весільного прийняття, а гостям за участь в їх родинному святі. На другий день, в хаті

**Ралф і Юля (Чумак)
Бамлісбергер.**

**Торонто, Канада
15 червня, 1985**

батьків молодої, зійшлися рідня і друзі за поправини. За ініціативою Віктора Кошарного, була збірка на пресфонд журналу "Молода Україна" і "Вісник". Збірку провела Людмила Решетняк.

Жертвували слідуючі родини:

О. Сандул	20 дол.
I. Мачула	10 дол.
М. Близнюк	10 дол.
В. Мучічка	10 дол.
I. Жаботинський	10 дол.
В. Конопуд	10 дол.
М. Савранчук	10 дол.
Галія Чумак	10 дол.
В. Чумак	10 дол.
Наталка Чибиняк і Віктор Чумак	10 дол.
A. Решетняк	5.00
Ф. Литвинець	5.00

Разом \$140.00

Бажаємо молодій парі щастя, здоров'я і багато безжурних і міліх років життя, а жертводавцям велике спасибі.

Галина Савранчук

Приєднуємося до висловлених побажань і дякуємо за пожертву.

Ред. і адмін.

Д-р А. Лисий

ТРИ ПОДІЙ

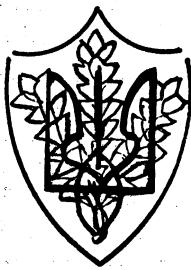
14-15 червня в Чікаго відбувся 27-й З'їзд ОДУМу США. Він відбувся в новому будинку філії ОДУМу Чікаго. Нову Головну Раду Коша вибрано в такім складі:

Тарас Коновал — голова, Наталка Ліса — орг. референт, Віра Петруша — реф. юнацтва, Андрій Смик — реф. преси, Юрій Завертайло — фін. референт, Орина Завертайло — реф. таборів, Андрій Шевченко — реф. зовнішніх зв'язків та ідеології, Олександра Косогор — культ. осв. референт, Богдан Лисий, Дарія Ліса, Юрій Іхтарів — вільні члени. Одночасно також відбувся з'їзд ТОПу США, на якому вибрано наступну управу: Олександер Полець — голова, Параска Завертайло — заступник, Марія Гайова — секретар, Світлана Петруша — фін. референт, Юрій Криволап, Галина Притула — вільні члени. Бажаємо всім новообраним багато успіху в праці.

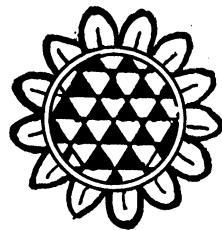
Від 10 до 17 серпня відбувся успішно 17-й Табір ОДУМ-у Міннесоти в майже нашому Сіблей Стейт Парк. Взяли участь 28 дітей. Це був дуже молодий табір, бо добра частина таборовиків були молоденькими новаками. Цьогорічне зусилля була наслідком праці багатьох людей: батьків, виховників, команди, кухарок. Віддаючи їм всім велику похвалу і подяку, все ж треба особливо відмітити одну людину, яка була рушійним двигуном у підготовці і переведенні табору. Цією людиною є Олександер Полець, СВП. Немає сумніву, що він вкладав якнайбільше старання, енергії та праці і заохочення до участі в таборі "нових" батьків та дітей. Нежай ці рядки будуть висловом признання і подяки Олександрові за його настірливість, відданість та працьовитість для добра ОДУМу і української молоді взагалі.

Від 30-го серпня до 1-го вересня відбулася Зустріч ТОПу і ОДУМу США та Канади на оселі "Україна" біля Лондону в Канаді. Знову з'їхалися друзі з далеких сторін. Знову радість, сентименти, веселість. Спорт, банкет, забава, мистецькі виступи. Все гарно, приємно... Та не всі приїхали. Кошен рік меншає нас на наших Зустрічах. Одні пови-

(Закінчення на стор. 25)

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

М. ЛИСИЧ

ШКОЛЯРИ

Ось і літо вже промчало
Осінь стала на порі
Ми сьогодні наладнали
І пенали й букварі.

До побачення веселий
Незабутній наш садок!
Осінь нам доріжку стеле
Кличе в школу нас дзвінок.

Сонце радісне сіяє,
Усміхається вгорі.
Наче нас воно вітає
— Добрий ранок, школярі.

Марія ПРИГАРА

ЗАБУДЬКО

Як мені ходить до школи,
Як мені на світі жити?
Що не скажуть, я відразу
Забиваю в одну мить.

Дав задачу нам учитель,
Я забув її, хоч плач,
Став шукати, став лічити —
Перебрав аж п'ять задач.

Не спочину я ніколи,
Бо роблю все помилки:
Задають про суходоли —
Я читаю про річки.

Мама каже: “Треба вузлик
На хустині зав’язати”
Зав’язав я вузлик, друзі,
І забув хустину взяти.

Помилок роблю без ліку.
Як же так у світі жити?
Хто знайде від цього ліки,
Дуже прошу — помогіть.

Леонід ТАЛАЛАЙ

ХОРОБРИЙ ЗАЄЦЬ

Може, чули ви про зайця,
Що у полі народивсь,
Що нікого не боявся
І ніколи не трусивсь?!
Ну, боявся він лисиці,
Та у темряві копиці,
Та з рушницями людей,
Та малесеньких дітей...
Ну, а більше він нічого,
Ну, а більше він нікого,
І ніколи не боявсь!
Ну, боявся він хрушів,
Та шипшинових кущів,
Та корови, та сови,
Та високої трави...
Ну, а більше він нічого,
Ну, а більше він нікого
І ніколи не боявсь!
Ну, бувало, що тікав
Від зубатого Сірка,
Від комарика, від миші
Та від шелесту утиші,
Від сороки, від кота
І від власного хвоста...
Ну, а більше він нічого,
Ну, а більше він нікого
І ніколи не боявсь...

УСМІХНІМОСТЬ

— Мамо, мене вже більше не звати найгіршим учнем.

— Молодець, синку, ти став краще вчитись?

— Ні. До нас прийшов новий хлопчик, який вчиться ще гірше.

**

Три роки повз равлик до вершечка дерева,
а потім гепнувся додолу й мовив:

— Хто спішить, той людей смішить.

Одумівці Ошави на закінченні сезону праці пішли зі своїми виховниками до ресторану МекДоналд.

Весна, 1976 р.

Борис КОМАР

ПРОХАНИЙ

Ой і проханий же був Юрко! Кличуть діти:

— Іди, Юрасику, до нас у піжмурки грatisя! Юрко не йде, чекає, поки добре попросять. Він знає, що без нього хлопці аж ніяк не обійтуться.

Дає хтось із гостей їому цукерку.

— На ось тобі, хлопчику, гостинець.

А Юрко заховає руки за спину й не бере. Аж поки впросять.

Навіть одного разу, коли шофер хотів посадити його біля себе в кабіну, і тоді він довго не сідав.

А це недавно пішов Юрко до свого сусіди, дідуся Антона, з яким він товаришував. А той саме єсть вареники з вишнями.

— Сідай, хлопче, до вареників, — запрошує дідусь.

— Спасибі, не хочу, — каже Юрко. — Я тільки що пообідав.

Доїв дідуся вареника, взяв другого та й знову:

— Твоя ж мати, мабуть, сьогодні не варила вареників?

— Не варила, — признається Юрко.

— То на хоч одного покуштуй, — простягає дідусь вареника. — Бач, який пузатий!

— Ні, не хочу. Я не голодний, — стоїть на своєму Юрко.

— Ну, як хочеш, а я буду їсти. Добрі вареники! — прицмокнув дід Антон і вже більше не запрошував.

А Юркові, дарма що відмовився, вареників хотілося покуштувати. Кожного разу, як дідусь вмочав вареника у густий мед, у нього аж слина котилася. І хлопчик чекав, щоб дідусь ще раз запросив, — тоді вже він зразу сяде. Але дідусь весь час говорив про інше. То розпитував Юрка, чи скоро в школу ходитиме і чи не розбив ще свого м'яча, то почав розповідати про себе, яким він малим був.

Врешті Юрко, набравшись сміливості, попросив:

— Дідусю, що ви мені казали, як тільки я прийшов до вас?

— Що ж я тобі, хлопче, казав? — задумався дід Антон. — Może, те, щоб ти вітався, коли до чужих у хату заходиш?

— Ні, пізніше, — допомагав пригадати старому Юрко. — Тоді, як я отут стояв.

— А-а-а, це щоб сорочку у штанці забрав і підтяжку застебнув?

— Та ні, те, що ви просили, а я не хотів, — спішив пояснити хлопчик: він бачив, як швидко зменшується у мисці вареників і в тарілці меду.

Та дід Антон ніяк не міг пригадати, що ж він казав Юркові. І тільки тоді, коли вже з'їв останнього вареника, ударив руками в полі.

— Та це ж ти, мабуть, хотів вареників покуштувати?

— Авжеж, — ледве стримуючи слези, промовив Юрко і рушив до дверей.

Листи до редакції

Шановний Пане Редакторе!

Одержаня два числа журналу: за червень і липень-серпень.

Дуже дякую, що видрукували в червневому числі, під заголовком "Пастушок", уривок з роману "Утрачений Ранок" покійного моого чоловіка, письменника-правдолісця, Зосима Дончука.

А особливо вдячна за теплу згадку Редакції про нього.

У липневому числі з приємністю прочитала коротеньке симпатичне оповідання Василя Колосюка — "Павлусь у церкві".

Як, "полтавка", була зворушена гарним дописом Андрія Козуба, під заголовком "Моя Полтавщина". Там він згадав чимало "соколів" — визначних наших людей, які родилися, жили, чи відвідували Полтавщину.

Я ж хочу додати ще одного "Сокола"-Полтавця. Це відомий і шанований в усіх країнах, де є наші люди, Блаженніший Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви — Мстислав (Степан) Скрипник.

Владика Мстислав — племінник нашого національного героя, св. п. Симона Васильовича Петлюри, родився і виріс у славному місті Полтаві.

З правдивою пошаною і вдячністю

Лариса Дончук
Філадельфія, США

Вельмишановний пане Ліщина!

Мені подобаються поезії в "М.У." Вони гарні і мені легко їх зрозуміти. Я б хотіла щоб більше людей писали вірші до "М.У."

Мар'яна Едгар
Міннеаполіс, Міннесота

Вш. п. редакторе!

В "Молодій Україні" багато пише молодь і багато пишеться про молодь. Сторінка ЮнОДУ-М-у добре редактувана і змістовна. Також багато пишеться про бандуру і про бандуристів. Це все робить журнал цікавим і корисним.

Антоніна Шийка
Клівеланд, США
1 вересня, 1985 р.

Вш. п. редакторе!

Журнал "Молода Україна" цікавий. Дуже приємно читати що пише молодь.

Олекса Гончаренко
Інгерсол, Онтаріо

Пане редакторе!

Я щомісяця дістаю "Молоду Україну" і, як виховниця Юного ОДУМ-у, читаю і цікавлюся статтями. Мені здається що є забагато наголосу на Кобзарський Табір.

Цей табір не є цілком ОДУМ-івський, але більше написано про нього в журналі ОДУМ-у ніж про тaborи цілком ОДУМ-івські наприклад Виховні або Відпочинкові. Треба писати про всі тaborи, але я б хотіла щоб більше було написано про одум-івські тaborи.

Галя Петруша
Детройт, Мічіган

До редакції "Молода Україна"

Це пише Надія Біндз. Я до української школи не ходила. Мене мама навчила української азбуки. Я дуже люблю вірші і я видумала два. Перший я називаю "Добавка"; бо я добавила до ось цього старого вірша:

"Українка я маленька,
Українці батько й ненька.
Українці вся родина,
Всім нам Мати, Україна"

Добавка

Так батьки нас научали,
А тоді ще добавляли:

"Сонця — волі ми не мали,
Вороги нам все забрали,
Безліч люду повбивали,
І тому ми повтікали.

А Канада нас прийняла,
Волю в хаті всім нам дала,
Злого з нас не вимагала,
Горожанство дарувала.

У Канаді буду жити,
І за це її любити,
Україну споминати.
Бо Вкраїна наша Мати."

Другий вірш я назвала "Не вернемось."

Україно рідна, Україно бідна,
Мала твоя хата,
Далеко ми
Від мами і від тата.

Опанована нашими ворогами,
І омита гіркими слізами.
Ми, що поїхали волю шукати,
Вже не вернемось до твоєї хати.

До побачення,
Надія Біндз
Тандербей, Онтаріо
23 червня, 1985

ТРИ ПОДІЇ

(Початок на стор. 21)

ростали, пішли у світ. Інші ще не доросли... та й чи багато іх буде? Міннесота була добре презентована: родина Лисих (5), родина Лютаревичів (5), родина Ярів (аж 6), три сестри Едгар (Наталія, Дарія, Мар'яна), Олександер Гуща, Павло Гайовий, Павло Ярмолович. Разом 22.

Приємно було бачити, що оселя розбудовується. До головного будинку додано ще одну будівлю з меншою залею, яка добре підходить для меншого розміру імпрез. В цьому граулюємо дирекцію оселі "Україна".

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
"МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"
ЖЕРТВУВАЛИ:**

Філія ОДУМ-у в Ошаві, Онт., переслава Ніна Чечулин	\$150.00
З нагоди весілля Юлі Чумак : Ральфа Бамлісбергер. Збірку пе- ревела Л. Решетняк	\$70.00
Іван Дубилко, Торонто, Онт. 50.00	
Іван і Зіна Корець, Торонто, Онт. \$30.00	
Юрій Скрипчинський, То- ронто, Онт. \$30.00	
Степан Тимофій, Торонто, Онт. \$20.00	
Микола Кравченко, Ст. Ке- теринс, Онт. \$20.00	
Д. Павлишин, Клівленд, Ог., США \$20.00	
Євген Цюра, Віндзор, Онт. \$20.00	
Марія Янчевська, Ошава, Онт. \$10.00	
М. Пищенко, Лондон, Онт. \$10.00	
I. Лисенко Гат Спрінг, Ар. США \$10.00	
Григорій Литвин, Торонто Онт. \$10.00	
K. Ліщина, Вуд Дейл, Ілл. \$10.00	
M. Миколаєнко, Австралія \$10.00	
A. Стадніченко, Німеччина \$10.00	
L. Дончук, Філадельфія, США 10.00	
I. Білик, Чікаго, США \$5.00	

Іван Михайліюк, Парма, Огайо	\$5.00
С. Захарчинський, Ст. Кетерінс, Онт.	\$5.00
Федір Федоренко, Контон, Міч, США	\$5.00
Олексій Свистун, Вестон, Онт.	\$5.00
М. Кривка, Літл Фалс, Н. Й., США	\$5.00
В. Шимко, Торонто, Онт.	\$5.00
Михайло Мельничук, Ст. Кетерінс, Онт.	\$5.00
Пан Оборковський, Лондон, Онт.	\$5.00
Марія Федорака, Філадельфія, США	\$5.00
С. Глушко, Торонто, Онт.	\$5.00
Галія Білоус, Ст. Кетерінс, Онт.	\$5.00
Віктор Педенко, Торн Гіл, Онт.	\$5.00

ція), Наталка Павленко (Торонто), Олександер Непрель (Нью Йорк), В. Степовий (Н. Й.).

Управа філії ТОП Міннесоти цим висловлює ширу вдячність команді, виховникам та всім працівникам 17-го табору ОДУМу Міннесоти за їхню працю та старання в проведенні цьогорічного табору. Наступні члени ТОПу і ОДУМу працювали в команді і адміністрації табору: Олександер Полець — комендант, координатор праці — Валя Ланд, заг. помічник і мед. опіка — Валя Яр, виховники — Іван Гайовий, Соня Ліса, Христя Танасійчук, заступники — Мар'яна і Дарія Едгар, ручні роботи — Христя Ташук, мистецькі виступи — Ольга Амброзяк, скарбник — Федір Гайовий, керівник кухні — Орися Микуляк, працівники на кухні — Ольга Антохій, Анна Грипа, Таня Давидович, Ліда Шетина, обозні — Анатолій Шетина, Михайло Ташук.

**

Висловлюємо співчуття Олі Хоролець з приводу нещасливого випадку, який привів до поламання її рук. Сподіваємося повного видужання в скорому часі.

**

Наши нові одумівські студенти студіють на: Соня Ліса — Міннесотський унів., Лука Бугаєнко — Міннесотський унів., Катя Лютаревич — Бенедектін Колledж в Ілліной, Павло Сидоренко — Міннесотський унів. Бажаємо успіху вам всім!

**

На батьківщину до Міннесоти повернулася Ліля Хоролець з мужем Грегом. Вітаємо і запрошуюмо назад до одумівської родини.

**

Калина Павлюк повернулася з Англії і тепер продовжує студії в Міннесотському університеті.

**ПРИЄДНАЛИ НОВИХ
ПЕРЕДПЛАТНИКІВ:**

Катерина Щербань, Торонто, Онт.	— 1
Зіна Корець, Торонто, Онт.	— 1
Дарія Лисий, Міннеаполіс, Мн.	— 1
Віра Канарейська, Монреаль, Кве.	— 3

Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.

Редакція і адмін. "М.У"

**З ЖИТТЯ ОДУМ-У
В МІННЕСОТО**

ЗІНА ПОЛЕЦЬ іде в серпні ц. р.
на шість місяців студій в Еспанії.

**

ЕЛЯ ВОВК (ПІДДУБНА) висловлює подяку всім друзям, які вшанували її на товариськім вечорі, влаштованим ТОП-ом в домі Лисих. На весіллі Елі і Петра було баагто одумівців з далеких сторін: Данило Лихолай (Н. Дж.), Ліля Хоролець (Тексас) Галія і Олександер Косенюк (Балтімор), Андрій Піддубний (Париж, Фран-

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:

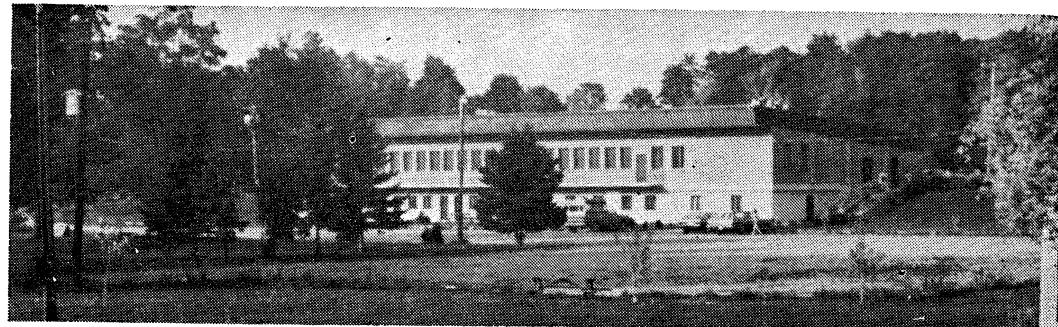
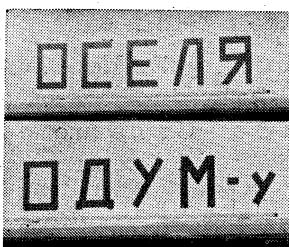
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повищенні подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт